

А Т И К А

СРЕДНОЩНИ РОМАНИ № 17

КАКТО

НЯКОГА

ШАРОН ВАГНЕР

11³⁰ ЛВ.

ШАРОН ВАГНЕР КАКТО НЯКОГА

Превод: Недялка Попова

chitanka.info

Ужасният звук прониза нощната тишина.

Трепереща от страх, Андре посегна към ключа на лампата. В този миг погледът ѝ се спря на осветеното от луната огледало... Това, което видя, бе толкова невероятно, че тя дори не успя да извика. Пред нея беше Бетси — приятелката ѝ, загинала преди десет години...

1

Докато пътувах по улиците на Биг Спрус, неочаквано ме обзе почти болезнено чувство. Сякаш се завръщах в родния край. Очаквах, че през последните десет години тук много неща са се променили, но разпознавах едва ли не всеки магазин по главната улица. Помислих за момент дали и мен ще ме намерят така непроменена. Съмнявах се... Отбих колата в края на уличното платно и спрях. „Ти си просто глупава — внушавах си, за да се успокоя, докато в огледалото за обратно виждане пригладях с ръка дългите си руси коси. — Преди дванайсет години беше едно плахо малко момиче, а сега си зряла жена — преуспяваща при това. Във всеки случай така пише по обложките на твоите криминални романи.“

Дали и другите ще присъстват?

Бавно подкарах колата отново. Когато преди десет години напуснах Биг Спрус, се заклех в себе си, че никога няма да пожелая да видя отново нито колежа, нито моите някогашни приятелки... Пресякох един мост и веднага се насочих напред, към величествения планински масив на Колорадо с неговите причудливи скали и грандиозни каньони, които изглеждаха така, сякаш бяха прорязани в платото от великанска ръка.

Още отдалеч видях на високото постройките на колежа. Много скоро стигнах портала към алеята, която водеше дотам, и минах покрай табелата, чийто надпис с големи букви оповестяваше: „Спрус колидж — 500 метра.“

Свих по входната алея и леко се усмихнах на спомена за думите на Саманта Дейвис, които някога тя изрече тъкмо на това място.

— Лудницата в родния ми град има точно същата врата. Смяташ ли, че това може да означава нещо?

Госпожа Келог, домакинята на колежа, се бе вгледала в нея мълчешком известно време, докато Бетси и аз смутено се изкискахме. Ние трите бяхме пристигнали по едно и също време в Биг Спрус — Саманта с колата на баща си, а аз и Бетси с автобус.

Бавно пътувах нагоре по тясната алея. Сега вече можех да видя пред себе си целия терен на училището. То беше станало някак по-голямо. Нищо чудно — помислих си, — още по времето, когато бях ученичка тук, Спрус се смяташе за един от най-известните девически колежи на запад. Всяка година отпускаха само шест стипендии. Бетси Потър и аз имахме късмет.

Стигнах платото. Вдясно от мен видях учебния корпус, вляво се издигаха голямата спортна зала и една друга широка постройка, където се намираше трапезарията. Доста надалеч зад тях видях няколко нови общежития. Входната алея се вливаше в една по-тясна, от двете страни на която имаше дървета. Тя водеше към Крепостта, където бяха спалните на момичетата и жилището на семейство Келог.

Мислите ми се върнаха към госпожа Келог. Едва наскоро узнах, че тя и господин Келог все още са в колежа. Питах се как ли би трябвало да изглеждат. Още преди десет години на мен ми се виждаха възрастни. Някакъв шум до мен прекъсна мислите ми. Протегнах ръка и погалих зад ушите моята хубава сиво-бяла котка. „Пуси, аз старея — обясних ѝ, — а не зная как отлетяха годините.“ Златистозелените очи ме гледаха с разбиране.

2

Дори и на ранното следобедно слънце Крепостта изглеждаше сива и неприветлива. Това беше една триетажна сграда с дебели стени, които времето бе оцветило почти в черно. А заради двете грамадни кули с основание ѝ бяха дали името Крепостта. Паркирах колата зад Крепостта, на площадката, насипана с чакъл. И удивена се огледах. Там беше само синьо-бялата кола на колежа. Дали пък не бях първата? Бях учудена и същевременно малко разтревожена. Измъкнах се от колата и бързо затворих вратата зад себе си, за да не може Пуси да ме последва. Докато размишлявах дали да използвам задния вход, или да заобиколя сградата и да вляза от главния вход, задната врата се отвори и от нея се показа една слабичка жена със сребристосиви коси.

— Добър ден! — извика тя и се приближи на няколко крачки от мене, за да ме огледа по-отблизо. — Андреа Уелс?

— Моля, госпожо Келог, само Андре — отвърнах аз.

Няколко мига ние мълчешком стояхме една срещу друга. След това с добродушна усмивка тя протегна ръцете си към мене. И сега, както и навремето, аз я почувствах едва ли не като майка. Ако не беше тя, как бих преживяла в Спрус ужасните седмици и самотните мъчителни дни, които последваха онова страховито събитие?

— Как сте? — попитах аз, като се вгледах в нейните големи сини очи. — Струва ми се, че вие сте се подмладили от годината, когато ви видях за последен път.

— А вие сте станали тъкмо това, което винаги съм очаквала: красива и умна. Успехът много ви отива, Андре, и никой друг не би могъл да го заслужава повече.

Усмихнах се малко смутено.

— Много е хубаво човек да се върне тук. Първата ли съм?

Госпожа Келог кимна с глава.

— Аз бях много изненадана, когато директорът ми каза, че вие петте ще прекарате тук ваканционните дни. Това е необичайно, нали?

Като някаква сянка в моя спомен изплува приятното фино лице на Бетси и внезапен ужас ме прониза. Но се овладях и дори се принудих да се усмихна.

— Къде ще живея тук? — попитах аз. Изведнъж изпитах настойчивата необходимост да върша нещо, за да сваля от себе си бремето на моя спомен.

— Къде другаде би могло, освен горе в кулата. Всички вие ще получите своите стари стаи. И тогава всичко ще бъде точно така, както някога.

Конвулсивно преглътнах. Когато се реших да приема това пътуване, бях убедена в истинността на поговорката, че не съществува връщане в миналото, че човек никога не може да намери нещата такива, каквито са били по-рано. В този момент обаче ме обзе съмнение.

Взех моите два куфара от колата, после подадох на госпожа Келог мантото си и торбичката с храна за котката, която бях купила, преди да потегля насам. Извиках Пуси и тръгнахме към Крепостта.

— Колко момичета от моя клас ще дойдат? — попитах аз, след като с уговорки накарах Пуси да влезе в асансьора, който щеше да ни изведе на втория етаж.

— Тук, в дома, ще бъдат петнайсет. Това е почти половината от класа. Другата половина ще се раздели в две от новите общежития, но всички вие ще се видите на вечеря, а и с мъжете им, доколкото някои от тях също ще пристигнат.

— А къде ще бъдат настанени съпрузите? — попитах аз любопитно.

— В града.

— Положително това ще бъдат три интересни дни — казах аз, докато се изкачвах по стълбите нагоре с двата куфара. Но неочаквано ме обзе чувството, че би трябвало да се върна назад, да избягам от това място, колкото може по-далеч...

Щом стигнах пред входа към кулата, аз се спрях. Обхвана ме неочакван страх да продължа нагоре. Когато погледнах през рамо към вратата вдясно от мене, ми се стори, че там стои Бетси. Сякаш виждах стройната ѝ фигура, дългите ѝ коси и нейните очи, зачервени от плач.

Госпожа Келог отвори вратата и запали светлината. Призрачният образ изчезна.

— Вие ще намерите някои неща малко променени — каза тя. — Нови, модерни мебели, по-приветливи цветове... Но тук, горе, е по-студено, отколкото в която и да било друга част на колежа. А вятърът стене като загубена душа, която... — Тя прекъсна изречението си и аз разбрах, че едва в този момент съзна какво бе изрекла.

— Кога очаквате другите? — попитах аз.

Междувременно бяхме стигнали до първото от трите свързани едно с друго помещения. Вътре имаше обикновено легло, една маса, стол, вградени гардероби предлагаха широко място за дрехи и бельо. Помещението имаше две врати — едната водеше към банята, която се ползваше и от обитателката на следващата свързана с нея стая. Другата водеше към стаята на Бетси... не, на Марица. И оттам към още едно помещение, в което бе живяла Беатриче.

— Те би трябвало да дойдат всеки момент — отговори госпожа Келог, като отдръпваше от прозореца тежката завеса. — Най-добре ще бъде сега да сляза долу, защото нали знаете какво става, когато пристигат гости.

Аз ѝ се усмихнах, макар нервите ми да вибрираха още при мисълта, че трябва да остана сама.

— Благодаря ви за помощта — отговорих. — И аз ще сляза долу веднага след като разопаковам нещата си.

Светлото дърво на новите мебели и боядисаните в жълто стени придаваха на помещението по-приветлив вид, отколкото някога, но дори и яркото юнско слънце, чиито лъчи проникваха през прозореца, не можеше да прогони сенките на миналото. „Или може би сенките са само в моите мисли? — питах се аз. — През всичкото това време съзнанието ми за вина приспано ли беше, сгущено в някакъв ъгъл или насъбрано като прах, който можеше да бъде отстранен само чрез... Чрез какво? И защо трябваше да нося чувството за вина? Всеки би потвърдил, че нямах никаква вина, че никой не би могъл да ѝ помогне в нейната мъка или да я спаси.“

Пуси измяука, после пристъпи до вратата на банята и се опита да я побутне с лапа.

— Кажи ми само, завърши ли вече обследването на стаята? — казах аз, но в следващия момент изтръпнах.

Отвъд вратата се чу рязък вик. Отидох дотам, отворих и запалих лампата. Това беше стаята на Саманта. Нищо не се помръдваше.

Наблюдавах Пуси, която пресече помещението и започна да го проучва. Дали пък тук нямаше някоя друга котка? Във всеки случай поведението на Пуси не загатваше за това.

„Дали имам слухови халюцинации?“ — попитах се аз. Бавно се върнах към куфарите си. През полуотворения прозорец дотук проникна шум от блъскането на автомобилна врата. Обзета от надежда, погледнах надолу. Редом с моята паркираше една зелена кола, но не можах да видя на кого принадлежи. „Надявам се, че ще е на някой от нашите“ — прошепнах си сама. Като в отговор на моето желание чух стъпки нагоре по стълбата. Сърцето ми затуптя по-силно, когато реших да изляза, за да видя кой идва.

Влезе Саманта. За момент тя ме погледа мълчаливо.

— Добре дошла в кулата, Сам! — казах аз тихо.

Тя остави двата си куфара на пода, после ме прегърна.

— Андре, толкова съм щастлива, че си дошла!

В един миг и аз бях щастлива. Точно толкова време вярвах в искреността на нейната прегръдка и в топлотата, която звучеше в гласа ѝ. След това обаче отстъпих назад и забелязах, че усмивката не стигаше до очите на Саманта. Погледът ѝ бе прикован в мене с израз, в който се таеше учудване и любопитство.

— Имаш ли долу още багаж? — попитах аз.

— Само няколко дреболии.

Тя отвори една врата и посегна към електрическия ключ.

— Аз ще ти ги донеса — казах ѝ. — Госпожа Келог ни е отредила нашите стари стаи. Още не съм разопаковала нещата си.

Слязох по стълбите и тъкмо мислех от втория етаж да взема асансьора, когато отново чух вик. Помислих си, че е Пуси, и затичах обратно по стълбата.

— Какво има? — попита Саманта, докато нежно галеше Пуси зад ушите.

Кимнах.

— Съжалявам, забравих да те предупредя, че тя искаше да разучи какво има в твоята стая. Чух нещо в банята и за миг помислих, че е Тигър. После обаче си спомних: госпожа Келог ми разказа, че нейният стар котарак умрял през пролетта. Тогава си казах, че е някаква мишка или нещо такова. Ако Пуси ти пречи, прогони я към моята стая.

— Не говори глупости — отвърна Сам някак по момчешки. — Ако тя стои тук, ще ми напомня малко повече за старите времена. В края на краищата Тигър живя две години с нас.

„Старите времена“ — казах си тихо аз и се обърнах към вратата.

— Сега обаче отивам и ще ти донеса нещата.

— Съжалявам, че моят вик те е изплашил — извика Сам след мене.

Този път заслизах по-бавно по стълбите. Опитах се при това да анализирам чувствата, които ме вълнуваха, откакто видях Сам отново. Като някакъв леден полъх ме докосна откритието, че не изпитвам към нея нищо по-различно, отколкото в миналото. За мен тя беше и си остана една загадка. Видях нещата на Сам оставени до вратата към асансьора, едно куфарче за тоалетни принадлежности и друго за перуки. Взех ги и отново тръгнах нагоре. Но колкото и да се съпротивлявах вътрешно, споменът за миналото ме държеше във властта си.

Ние с Бетси се бяхме запознали при мероприятиято, свързано с избора на стипендиантите за Спрус колидж. Взаимно си вдъхвахме кураж, когато мислехме за Спрус и се отдавахме на догадки за това с какви момичета ще се запознаем там. Саманта беше първата от групата, с която ние се запознахме...

Бетси, плаха както винаги, не беше изрекла нито една-единствена дума. Аз обаче отвърнах на любопитния поглед на Сам.

— Какво правиш тук? — попитах я, болезнено засегната от начина, по който тя се бе втренчила в нас.

— Родителите ми заминаха днес за едно кратко пътешествие из Европа — отвърна Сам. — Така че вкъщи нямаше никой, който да се грижи за мене.

В нейния тон не личеше и следа от самосъжаление. Смутени, мълчахме няколко секунди. Бетси бе забила очи в пода. Сам оглеждаше помещението. Най-после тя взе един от куфарите си и тръгна към съседната стая. Много, много по-късно схванах, че Сам бе направила своя избор: аз бях нейната приятелка, Бетси беше моята.

Сам потъна с нещата си в своята стая. Заех се да изваждам моите дрехи и да ги окачвам. Накрая въздъгнах и се отпуснах върху леглото. Макар да нямах намерение да спя, очите ми се затваряха и аз заплувах в море от потискащи сънища за миналото. Сънувах Бетси и нощите, в

които заедно учехме, сънувах и времето, което тя прекарваше в грижи за излекуването на Тигър, който, пълен с благодарност, след това вървеше подире ѝ навсякъде, закъдето и да тръгнеше тя... С изключение на оная нощ... Явно страхът да не ми се наложи да преживея повторно онази нощ ме накара да се събудя. Настръхнала като от студ, протегнах ръка, за да докосна Пуси. В този момент злокобен вик разкъса тишината.

Слабото телце на Пуси сякаш се вдърви. Това беше вик на сиамска котка. Това беше вик на Тигър. Станах и пристъпих до отворения прозорец, убедена, че викът идваше отвън, а не от сградата. Но нищо не се виждаше. Отсреща гората се мержелееше неясно, слънцето беше ниско склонено над планината. Погледнах часовника си и с изненада установих, че беше четири и половина. Включих светлината. В същия момент забелязах бележката.

„Андре — беше написано с едрия почерк на Сам, — аз слизам долу, за да правя компания на госпожа Келог. Останалите момичета ще дойдат малко преди вечеря.“

Слязох бавно надолу към преддверието, където зад стъклена преграда се намираше рецепцията. През стъклото можах да видя госпожа Келог и Сам, които се бяха навели над някакъв списък.

Влязох.

— Здравей, сънливке! — извика Сам, като вдигна очи към мен. — Нали нямаш намерение да проспиваш цялата среща?

— Трябва да сте били много уморена — вметна госпожа Келог. — Дали в последно време не сте се съсипвали от работа?

Повдигнах рамене.

— Винаги имам много работа. Но през изминалите дни действително тя беше малко повече от обикновено, защото трябваше да завърша един роман и да го предам в уговорения срок.

Погледът на Сам се плъзна някъде над мене.

— Кой би помислил, че някога ти ще станеш толкова прочута писателка! — каза тя.

— Аз пък всякога съм знаела, че тя ще постигне нещо — се включи госпожа Келог. — Още от началото бях убедена в това.

По лицето на Сам пробягна усмивка.

— Кога ще бъде вечерята? — попитах аз.

— В осем часа, но в преддверието към трапезарията от шест и половина ще сервираме коктейл. Не забравяйте да си сложите плакетките с имената. — Госпожа Келог се усмихна. — Иначе ще бъдете изненадани колко малко от вашите приятелки ще ви познаят без тях.

Последвах Сам. Зачакахме мълчаливи пред вратата на асансьора.

— Смятам, че тя има право — каза Сам накрая. — Вероятно и аз не бих те познала.

— Толкова много ли съм се променила? — попитах я.

— Външно не особено. По-скоро това е ореолът на успеха, който те прави да изглеждаш променена. По-рано ти винаги имаше вид на твърде безнадеждна. — Изразът на лицето ѝ издаваше завист и горчивина. — Ти успя, Андре, от всички нас ти си единствената, която успя да осъществи своята мечта.

— Не бих казала, че е така — отвърнах аз. — Имах намерение да си избира някаква професия. Но какво стана с тебе? Ти си имаш мъж и деца, с които можеш да се гордееш, точно същото е и с Беатриче.

Сам повдигна вежди, но не каза нищо в отговор. Асансьорът дойде и ние тръгнахме нагоре. Тя излезе преди мене и не можах да видя лицето ѝ, когато ме попита:

— Би ли искала да си омъжена, Андре? Или все още чакаш да срещнеш съвършения мъж?

Веднага извиках в паметта си отговорите, които имах готови, когато подобни въпроси ми поставяха приятели или любопитни репортери.

— Не съм си правила труда да размишлявам над това. Първо, не исках да се омъжвам, а когато с времето раната, която получих тук, заздравя, вече бях твърде заета с кариерата си и с това да осигуря възможност на моите братя и сестри да получат добро образование. Трябваше да продам цял куп романи, за да може от седемте деца да излезе нещо прилично.

— Как са братята и сестрите ти? — Въпросът звучеше любезно, но без особен интерес.

— Наистина добре. Четирима от тях си имат семейства, междувременно се сдобих със седем племенници. Нина и Джей още

ходят на училище. — Усмихнах се на спомена си. Моята стипендия предизвика много промени в нашето семейство. Майка ми и баща ми живеят в хубава къща. А как е твоето семейство? — попитах аз. — Какво прави Грант?

— Той пое фамилното предприятие и, изглежда, е най-подходящият човек, който може без загуби да го ръководи. — В това звучеше повече умора, отколкото гордост. — Децата са добре и мисля, че те са при по-добри условия, отколкото бяхме аз и Грант. Един ден, когато те се обърнат назад, ще си спомнят, че са имали роден дом, а не са били по интернати и ваканционни лагери.

— А по-рано аз ти завиждах тъкмо за това — признах.

— Смятам, че моите родители ме обичаха и мислеха, че правят най-доброто за мене. Но когато преди една година отидох на погребението на моя баща, ми се струваше, че никога не съм го познавала.

И тъй като точно в този момент влизахме в нейната стая, аз пропуснах да ѝ отговоря. В старанието си да насочвам разговора колкото може по-далеч от лични неща, попитах почти без да се замисля:

— А кога възнамеряваш да се миеш, аз... — Един злокобен вик пресече думите ми. За моя изненада Сам пребледня.

— Какво беше това? — попита тя смаяна.

— Звучеше както виковете на Тигър. Аз и преди това чух същия писък, тъкмо когато се събудих.

— Но Тигър е мъртъв — прошепна Сам с побелели устни.

— Възможно е тук в околността някой да има сиамска котка — заразсъждавах аз. — Всички те крещят така.

Тръпка разтърси Саманта. Знаех за какво си спомняше тя, когато пошепна:

— Звучи така, сякаш животното е в беда.

Кимнах. После хвърлих поглед към часовника си.

— Всъщност бих искала малко да се поразходя наоколо и да се поогледам да не би някой да е поставил капан. — Очаквах, че Сам ще ми предложи да дойде заедно с мене, но тя погледна през прозореца отсреща към гората и отново тялото ѝ се разтърси от тръпка.

С Пуси в ръце бавно тръгнах към отсрещната гора. Въпреки че бе започнало да се смрачава, не ми беше трудно да намеря отново

добре познатия път. Той водеше недалеч от бездната между старите дървета и буйно израсналите храсти. Пуснах Пуси на земята и развеселена наблюдавах как тя изчезна в храстите. Почти бях забравила защо дойдох, когато викът отново проряза ушите ми, този път се разнесе съвсем наблизно.

— Ела тук, котенцето ми — извиках аз тихо. — Къде си, в беда ли си?

Отново чух вик. Изоставих пътя и развълнувана тръгнах към стръмните скали, зад които зееше страшната пропаст. Не се бях отдалечила много от пътеката, когато за трети път чух вика, този път непосредствено до мен. Огледах се наоколо, но не можах да видя нищо. Изведнъж кракът ми докосна някакъв твърд предмет. Наведох се и в здрача открих един капан. Беше празен и съвсем ръждясал. Явно от години не бе използван. И отново чух писък. Сега той идеше откъм малката поляна. Тръгнах нататък, сякаш бях привлечена от магнит. Но тогава изведнъж се спрях като скована. Пред мене беше пропастта. Неволно погледнах към бездната. Но там долу нямаше нищо! Никакъв Тигър, никаква Бетси... нищо, само ужасни спомени. Обърнах се и затичах отново към гората, сякаш бях преследвана от същите призраци, които ме примамиха да дойда до това злокобно място. Тичах, докато най-последно излязох на пътя.

Междувременно зад сградата се бяха появили няколко коли. Докато минавах през хола, ми се мярнаха някои познати лица. Почти се бях изкачила горе, когато един познат глас ме накара да се спра.

— Наистина ли мислиш, че трябваше да я оставиш сама да излезе, Сам? — питаше Беатриче. — Ти знаеш колко бързо тя губи нервите си.

Смехът на Сам звучеше иронично.

— Почакай само да видиш нашето малко агънце, Беа. Андре се е превърнала в съвсем друг човек.

— Та това е ясно — включи се трети глас. — Тя никога не би се върнала тук, ако не се беше променила. — Това беше гласът на Марица.

— Положително не, но смятам, че все пак някой от нас трябва да погледне дали междувременно не се е върнала. Вече е доста късно, пък тя нали трябва и да се преоблече.

Чух някакво мърморене, после настъпи тишина. Почаках още няколко минути и изкачих последните стъпала. Първа ме чу Беатриче. Тя веднага излезе и в нейната прегръдка нямаше нищо от предпазливата сдържаност, която почувствах, когато ме поздравяваше Сам.

— Питам се, къде си се дянала, къде може да си отишла? — каза тя.

— Стигнах по-надалеч, отколкото възнамерявах — отвърнах аз, отклонявайки се от отговор. Не исках да разказвам нищо за това, което чух и намерих.

Беатриче опря ръце на хълбоците си, а на лицето ѝ се появи тъжен израз.

— За мен също би било много добре, ако прекарвам в разходки цялото време тука — каза тя. — При всяко от моите бебета наддавах по две кила и половина, а сега не мога да се избавя от тях.

— Но ти изглеждаш много щастлива — установих аз. — Беатриче въздъхна и отмахна от челото си разбъркан кичур от червеникавите си коси. Зелените ѝ очи се смееха. — Добре ли са Джеймс и децата? Дойдоха ли с тебе? — попитах аз.

Беа кимна.

— Те останаха в един хотел в града. Джеймс ще дойде тук за коктейла. По-късно ще трябва ти да ме придружаваш, защото той положително ще иска скоро да се върне с колата при децата. Ние не обичаме да ги оставяме за дълго сами.

Бях така потънала в разговора с Беатриче, че не чух леките стъпки на Сам. Очите на Беа се разшириха и заради това се огледах. Неволно от гърдите ми се изтръгна звук на удивление. Роклята на Саманта беше много широка, тя се вееше като бледосин облак около нея. Един сребърен колан правеше талията ѝ да изглежда много тънка. Сам изглеждаше така, че чак дъхът на човека спираше.

— Действително ли си облякла този тоалет само за вечерята в добрия стар колеж? — попитах аз удивено.

— О, и при това не бих искала някой да помисли, че съм се разкрасявала изключително — отвърна Сам. — Но ти нали ме знаеш, аз винаги съм била любителка на роклите.

Обърнах се, та най-после да отида да се преоблека, но гласът на Сам ме задържа.

— Намери ли нещо, Андре? — попита ме тя.

Размислих един момент. Веднага у мене изникна представата за ръждясалия капан и чух вика, но поклатих глава.

— Не — отговорих ѝ, — нито следа от котка никъде.

3

Употребих доста време, за да се наглася. И накрая, когато хвърлих един заключителен поглед в огледалото, бях много доволна. Моята рокля беше с идеална кройка и богата бродерия. Оставих косите си свободно да падат на едната страна, а от другата ги прибрах назад и ги закрепих с няколко червени и златни клипса, които добре отиваха на рубиновата брошка, която носех като единствено украшение. Похлопах на вратата на Сам. Като не получих отговор, я отворих и през нейната стая стигнах до съседното помещение. Там намерих Сам и Филис сърдечно да се поздравяват. Филис ме погледна и аз ясно можах да видя смущението в нейното лице, когато тя ме позна.

— Андре — извика Филис, — боже господи, та ти изглеждаш просто като филмова звезда! Пък аз мислех, че писателките са едва ли не длъжни да бъдат небрежно облечени.

Сам се усмихваше, но и в нейните черти прочетох изненада.

— А пък аз си мислех, че съм любителка на роклите — каза тя иронично. — Как бихме могли да се наречем двете: огън и лед ли?

— Не е лошо — отбеляза Филис. — Дайте ми малко време и аз да облека нещо друго. После ще съм готова да ви разглеждам с удоволствие. Едно е сигурно: тази вечер на никой друг няма да обърнат внимание, освен на вас.

— О, не зная — вметнах аз, — та ти също изглеждаш великолепно! Защо искаш да се преобличиаш?

— Тогава поне ме изчакайте мъничко, една минута, да освежа грима си и да си оправя прическата — отвърна Филис. Тя си взе чантичката с грима и забърза към банята.

— Недей чак толкова много да бързаш — извика Беатриче отвън, — и аз съм с намерение от една грозна гъсеница да се превърна в красива пеперуда.

— Да ти помогна ли да си направиш фризура? — попитах я.

Тя веднага се съгласи и аз отидох при нея да ѝ помагам.

Кафявата рокля на Беа подчертаваше нейните рамене и добре оформени гърди, докато талията и ханша сполучливо прикриваше.

— Само ако още малко по-хубавичко ти направя прическата, Джеймс ще бъде много горд с тебе.

— Охо, здравейте! — извика Марица, която тъкмо идваше от стаята си. — Все още старите похвати, Андре, така ли?

Изгледах я и установих, че нейните фини черти бяха станали по-остри и по-сурови. Косите ѝ имаха топъл меден цвят, който подчертаваше кафявото на очите ѝ.

— Какво ще кажеш, Беа? — попитах аз и ѝ поднесох огледалото.

— Ох, ако само можех да си намеря един фризьор, който има такива постижения, каквито правиш ти! — каза тя.

— Готови ли сме вече? — попита Сам откъм вратата. Нейният поглед се впи в златистия костюм на Марица. — Хънтър и Джеймс чакат ли оттатък в трапезарията?

Марица и Беатриче кимнаха. Филис излезе от банята. Тя изглеждаше напълно преобразена, макар само да бе подновила грима си и да си бе вързала един шал. Но промяната вероятно се дължеше на перуката ѝ, която имаше тъмnozлатист оттенък. Заслизахме по стълбището. При това разговаряхме за преживени някога партита, у нас се надигаха хиляди спомени. Само аз още веднъж погледнах назад и във въображението ми се яви шестото момиче, по-едро от нас и по-миловидно — Бетси Потър. Насила прогоних този образ и си наложих да се усмихна.

Бетси я нямаше, ала някъде сред навалицата в трапезарията ще чака Хънтър Коул, а той беше причината, поради която аз въпреки всички колебания дойдох в Спрус.

Сградата, в която се намираше трапезарията, бе на стотина метра далеч от кулата, но никой, изглежда, не бързаше да стигне там, макар навън да беше хладно. Наблюдавах Марица и се питах какво ли чувства тя, в случай че изобщо може да има чувства. Тя държеше главата си високо изправена, в оскъдната светлина косите ѝ изглеждаха почти сиви. Не ми бе потребно да виждам лицето ѝ, за да зная, че си е поставила своята непроницаема усмивка. Какво ли се криеше зад нея този път? Трябваше да призная пред себе си, че никога не бях обръщала достатъчно внимание на тази усмивка. Може би е следвало да проявявам по-голяма бдителност в това отношение и своевременно

да бъде предупредена за някои изненади, които Марица ми бе подготвяла.

— Прочетох всичките ти книги — каза Беа до мене. — А пък филмът ти го гледахме дори два пъти.

Усмихнах се.

— Кога ще ми дойдеш на гости? Имам голяма къща и Джей, моят брат, е единственият, който живее с мене в нея. Той посещава университета във Финикс, както ти положително знаеш.

Беатриче кимна.

— Трудно ми е да си представя, че твоите братя и сестри вече са пораснали. Всички те ми изпратиха поздравления за Коледа.

— Навремето много се радвах, когато през лятото ти идваше у дома, за да прекараш ваканцията заедно с нас — казах аз усмихната. Беатриче беше единствената сред моите приятелки от колежа, която се осмелявах да каня у дома.

— И на мене ми харесваше — каза Беатриче искрено, — а най-много ми допадаше това, че ти ме запозна с момчето от насрещната къща. — Гласът ѝ звучеше закачливо, но по нейното лице можех да прочета благодарност.

Ясно си спомнях Джеймс с неговите тъмни къдрави коси и енергична брадичка. Бях по-изненадана от родителите на Беа, когато тя ми призна, че обича Джеймс.

Наистина долавях как раменете на Марица се вдървяваха колкото по-близо бяхме до трапезарията. Прониза ме злорадство. Навярно беше подло от моя страна, но никак не можех да се противопоставя на чувството си, че тя заслужава да бъде малко обезпокоена и да изтърпи разплатата за това, което беше направила. Когато се приближихме до двукрилата бяла врата на трапезарията, неволно забавих крачките си. Изведнъж осъзнах, че бях единствената от нашата група, която не бе очаквана от съпруг. Но не точно това задържаше стъпките ми. Дължеше се на мисълта за него, който щеше да чака вътре, ала Марица. Ето какво все още ми причиняваше болка.

Към нас се запътиха четирима мъже. Аз имах очи само за единия — едър, силно обгорял, с характерно лице, Хънтър Коул изглеждаше като от рекламен плакат. Но въпреки чаровната усмивка, която трептеше на устните му, веднага открих дълбоко вкопаните линии на недоволство по лицето му. В този момент бях само наблюдателка.

Забелязах колебанието на Хънтър, преди той да прегърне Марица, видях и отчаянието в нейните големи тъмни очи. След това другите се стълпиха и ме увлякоха към себе си.

Мигът беше отминал.

Едва потапах устни в чашата си с коктейла и участвах в разговорите. Чак когато почти бе станало време да влизаме за вечерята, се случи нещо, което промени всичко. Госпожа Келог беше тази, която разруши очарованието.

— Андре — извика тя и се спусна към мен, облечена в своето старомодно черно копrienено манто. — Андре, там има някой, който би искал да те поздрави.

Обърнах се и се вгледах в две сиви очи, които бяха втренчени в мен. Минаха няколко секунди, докато можах да се овладеея дотолкова, че да промърморя две-три думи и да схвана това, което госпожа Келог каза по-нататък.

— Това е Нелс Олафсон, моят племенник — обясни тя. — Той пристигна за конгреса на писателите, който това лято ще се състои в Биг Спрус. Нелс, това е Андре Уелс, писателка и някогашно наше момиче от кулата.

— Добър вечер, как сте? — казах аз. Погледнах към него и в този момент много се зарадвах, че избрах за тази вечер най-хубавата си рокля. Усмивката му беше привлекателна и в същото време закачлива.

— В момента чудесно, госпожице Уелс — отвърна той.

— Моля, наричайте ме просто Андре — казах аз. — Като автор ли ще вземете участие в конгреса, господин Олафсон?

— Нелс, моля ви се. Като докладчик върху темата за специализираните книги. — Той погледна към моята празна чаша. — Мога ли да ви донеса още един коктейл, преди да отидем да вечеряме?

Поклатих глава.

— Най-много чаша шампанско...

— Не е ли същинска мечта? — пошепна ми госпожа Келог. И двете гледахме след него как той се приближи до една друга група, където тъкмо поднасяха шампанско. — Аз просто се чудя, не мога да разбера как Нелс успя да остане толкова дълго неженен.

Завръщането на Нелс ми спести отговора и в следващия момент госпожа Келог и всички други в това помещение бяха забравени от мене. Имаше толкова много неща, които можех да дискутирам с Нелс.

Вечерята беше добра, макар после да не си спомнях точно какво бе менюто в подробности. Но затова пък знаех твърде много неща за Нелс. Като професор по английска литература той беше автор на различни книги, както и на многобройни статии за известни литературни списания. Беше на трийсет и пет години, любител на криминалните истории и първият интересен мъж, когото срещнах, откакто преди десет години бях напуснала колежа в Биг Спрус.

4

По-късно ние бавно вървахме по обградената от дървета алея към Крепостта.

— Не мога да разбера как вие, момичетата, някога сте имали нерви да живеете тук — каза Нелс, когато пред нас под тъмното небе се възправи старата сграда. — Та това е истинско свърталище на призраци.

— Точно същото винаги казвах и аз на Сам — подхвърли Грант. — Но тя все настоява, че Крепостта е нещо особено, но съвсем не призрачно.

— Е, добре, в момента тя не изглежда съвсем зловеща — установи Нелс. — Когато стаите са обитавани, става приемлива. Но през последната седмица, когато пристигнах, тук бяха само леля ми и чичо ми и тогава стените направо ми се струваха призрачни.

За момент се възцари мълчание... И в тишината ужасният котешки вик проехтя още по-високо. Марица изкрещя. Това премина като ехо в нощта. Беатриче пристъпи до мене от другата страна.

— Това твоята котка ли е? — попита ме тя нервно.

Поклатих глава:

— Не. Пуси звучи съвсем различно. Това беше сиамска котка. Спомняш ли си, Тигър крещеше така.

— Та старият Тигър още ли е тука? — попита Хънтър.

— Ако имате предвид котката, която леля ми и моят чичо имаха, не. Тази пролет е починала.

— Ние и преди това чухме същия вик веднъж — казах аз. Обърнах се към Нелс. — Когато сте дошли през последната седмица, всъщност би трябвало нещо да ви е направило впечатление. Не сте ли срещнали някъде някоя скитаща котка?

Нелс поклати русата си глава.

— Възможно е това да е котка, която е в беда — каза Беатриче. — Не смяташ ли, Андре, че тя може да е попаднала в капан, както тогава?... Зелените ѝ очи търсеха моите.

Поклатих отрицателно глава.

— Още днес следобед ходих да огледам, но нищо не успях да намеря. Само един стар, съвсем ръждясал капан.

Недалеч от нас изведнъж проехтя сърцераздирателен жалостив вик. Звучеше тъжно и страховито едновременно. Той ни преследваше и когато вече влизахме в преддверието на Крепостта.

— Точно така крещеше Тигър, след като Бетси... — Не можех да продължа.

Марица се спусна към мене като фурия. Очите ѝ бяха широко отворени, ноздрите ѝ трептяха.

— Затваряй си устата! — изкрещя тя. — Никой да не отваря дума за котки! Разбрахте ли!?

В един момент имах желание да я ударя... Да ѝ кресна в лицето, че тя няма никакво право да говори така, че Бетси е част от нашия спомен. Но Беатриче вече беше застанала помежду ни.

— Мисля, че тя има право — каза Беа спокойно.

Марица бавно отстъпи назад, Хънтър застана редом с нея.

— Марица, вземи си една таблетка — каза той кратко. — Трябва да успокоиш нервите си.

Докато Хънтър говореше, тъмните му очи бяха спрени на мене и аз усещах как старото чувство се надига в душата ми.

5

Вече лежах в леглото, когато другите, се качваха нагоре. Чувах ги да бърбят пред моята врата, но нямах никакво желание да се присъединя към тях. Избликът на Марица и опитът на Беа да я успокои не бяха направили по-леко страшното бреме за вина, което оттогава носех със себе си. Затворих очи и отново сякаш чувах сърцераздирателните жалостиви и болезнени звуци, с които Тигър ме бе посрещнал в оная нощ. Той ми бе дал повода да вляза в стаята на Бетси и да погледна в леглото ѝ. То беше празно. И в края на краищата Тигър бе завел всички нас през гората към скалите...

— О, Бетси — хлипах, — самата аз бях толкова нещастна. Страхувах се, че съм загубила Хънтър, а ти все пак ми каза, че при теб всичко било в ред. Защо не можеше да изчакаш? Дък не си бе отишъл завинаги.

Обърнах се по гръб и се втренчих в тавана на стаята, търсех отговора от сенките. Но нямаше отговор нито тогава, нито през тази нощ... След лятната ваканция двете с Бетси се бяхме върнали заедно за нашата втора учебна година в колежа. Бях се запознала с Хънтър и се влюбих в него. Настанало бе едно чудесно време, в което не проявявах интерес почти към нищо друго. Бях толкова заета със собствените си преживявания, че нищо у Бетси не ми направи впечатление. И тогава тя се хвърли от скалите в пропастта, след като узна за арестуването на Дък. Мислела, че е оставена сама от мене и от всички други, които бе смятала за свои приятелки.

В очите ми пареха сълзи. Като на филмова лента във въображението ми се изнизаха събитията от она ужасен следобед. Бях се върнала, разтърсвана от гняв, в стаята си, защото току-що видях как Марица се качва с Хънтър в елегантната му червена кола с подвижен покрив. Бях тъй разгневена, че не обърнах внимание нито на това колко бледо беше лицето на Бетси, нито отдадох особено значение на писмото, което тя мачкаше в тънките си пръсти. Но в края на краищата

бях смутена от нейното мълчание и все пак потиснах яда си най-малкото дотолкова, че да я попитам:

— Какво се е случило, Бетси? Да не би да виждаш свършека на света?

— Да — отвърна тя тихо и ми подаде смачканото писмо.

Бързо го прочетох, после приседнах до нея на леглото.

— Кой е този Паул? — попитах я.

— Приятел на Дък. Не си ли го спомняш? Та нали веднъж се срещнахме четиримата на бала с маски.

За момент сивите ѝ очи блеснаха. След това те отново помръкнаха.

— Вярваш ли на това, което пише за Дък, искам да кажа, че Дък е виновен, че ще отиде в затвора? — попитах аз.

Тя кимна.

— Той не е направил сам всичко това, но тази банда... Винаги се страхувах, че ще се стигне до нещо такова.

— Зная — казах аз и си спомнях твърде добре колко често тя бе споделяла с мен мъката си от това, че нейният приятел бе въвличен в тази банда. — Ще му върнеш ли пръстена? — попитах аз. Погледнах сребърния пръстен, който Бетси носеше.

— Аз обичам Дък — призна тя, докато нервно въртеше пръстена на ръката си. — Но Паул пише, че Дък може да получи десет години заради това.

— Възможно е, но е възможно наказанието да бъде и по-леко или да го пуснат под гаранция.

— Ако аз си намеря някаква работа и пестя, ние бихме могли да съберем достатъчно пари, за да отидем някъде другаде, където никой не го познава, и там да започнем отначало.

Поговорихме за това още известно време и в един момент тя изглеждаше вече по-спокойна. После в септемврийския късен следобед заедно отидохме отгатък в трапезарията. Едва когато се връщахме в Крепостта, Бетси отново бе станала мълчалива и тъжна. Пред вратата тя изведнъж се обърна.

— Сега още не мога да се прибера горе, Андре — пошепна тя.

— Къде мислиш да отидеш? — попитах аз и потиснах някакво чувство на нетърпение. — Знаеш, че имам уговорена среща с Хънтър и трябва да бъде тук, когато той дойде.

Усмивката на Бетси беше кротка и тъжна, когато тя ми каза:

— Е, да, разбира се, не се тревожи за мене. Ние с Тигър ще пообиколим малко, преди да седна да си напиша домашното по испански. Искам тази година действително сериозно да се занимавам, защото смятам, че навярно бихме могли да се преселим някъде в Юга или може би по крайбрежието и там евентуално да заработя като секретарка. Не смяташ ли, че това също би било добра длъжност?

— Звучи добре — съгласих се аз, но моите мисли вече бяха заети с нещо друго. Бях забелязала червената спортна кола и трескаво извиках: — До скоро...

Никога вече не видях Бетси и това беше, което не можех да си простя! Защо не я последвах, защо не почувствах аз, нейната най-добра приятелка, че тя беше толкова отчаяна и че искаше да посегне на живота си.

Откритието беше толкова ужасно, че за няколко мига дъхът ми секна. Това обаче не беше вярно. Невъзможно бе Бетси да е била толкова отчаяна и наранена. Но тя беше отишла до скалите и рухнала в страховитата бездна. Това беше факт. „Злополука ли беше?“ — питах се аз така, както тогава, в онази страшна нощ, ме питаше и шерифът и както навремето поклатих глава. Не можех да си представя, че Бетси дори в измамния час на здрача бе в състояние да направи грешка. Планината беше неин приятел, нейно убежище, когато се чувстваше самотна. Продължавах да се ровя в спомените си, за да намеря какво още се бе случило в оная нощ. Беатриче я нямаше. Тя узна за нещастията с Бетси едва късно в неделя вечер, когато се завърна, след като бе прекарала края на седмицата при родителите си. Аз бях първата, която се върна в кулата.

Горчива усмивка се появи на устните ми, когато си спомних в какво състояние малко преди полунощ се втурнах нагоре по стълбите. Хънтър ми се бе присмял, когато му казах, че съм го видяла с Марица. Беше ми обяснил, че тя била малко глупаво момиче, което само искало да флиртува с него. Щом го упрекнах, че вероятно това твърде много му харесва, той се ядоса. Спорихме известно време, а после, разтреперана от гняв, затичах да се прибера. Дали тогава настъпи краят на нашия любовен роман? Отново и отново си задавам този въпрос. Наистина ние си уговоряхме срещи и през последвалите шест ужасни седмици, но вече не беше същото. Междувременно Марица се

бе преместила при нас в кулата и живееше в стаята на Бетси. По някакъв начин ставаше така, че тя винаги се появяваше още при идването на Хънтър. Когато имах уговорка с него, тя вече чакаше долу в хола, бърбеше с Хънтър, докато госпожа Келог пращаше някого да ме извика и да ми каже, че той е дошъл. Но ето че един ден беше извикана Марица, а не аз... След това вече нямах никакви срещи с Хънтър.

На мястото на мъката, която изпитвах по Бетси, се появи омраза срещу Марица. „Десет години, мислех си аз, десет години на забрава, а сега със завръщането ми и с една-единствена вечер се озовах в същата точка, където бях и тогава...“

От тъмнината зад моя прозорец идеше пронизителният писък на котка и трябваше да се овладея, за да не ѝ отговоря с жалостив плач за моята собствена мъка. Посегнах към Пуси и погалих меката ѝ козина. Моят малък портативен будилник показваше, че минава един часът. Наведох се и натиснах копчето на нощната лампа. В ръчната си чанта имах таблетки и знаех, че вече няма да мога да заспя, без да глътна нещо. С натезали ръце и крака се вдигнах, взех една чаша от масата и боса отидох в банята да си наляя вода. Вече се връщах към леглото си, когато случайно погледнах към високото огледало в стаята.

Бетси! Можех да я видя по-ясно, отколкото леглото и прозореца, които също се отразяваха в огледалото. Тя беше с широката си, дълга до земята рокля, която ѝ подарих за нашата първа Коледа в колежа. Косите ѝ висяха свободно по раменете, а сивите ѝ очи ме гледаха с израз, в който едновременно имаше нежност и молба. Не съзнавах, че съм извикала. Изобщо нямах сетива за нищо друго, освен за образа в огледалото, където Бетси сега бавно вдигна ръка, за да я протегне към мене. Чувствах се привлечена от нея към огледалото и тъкмо стигнах до него, когато вратата изведнъж се блъсна и отвори. Веднага след това Сам застана пред мене. Тя казваше нещо, във всеки случай така ми се струваше, че нейните устни се движат, но не можех нищо да чуя. После Сам вдигна ръце и ме разтърси за раменете. Погледнах я като събудена от сън. Тогава си спомних какво бях видяла, но в следващия миг ми причерня пред очите.

Когато отново отворих очи, лежах в леглото си и четири лица бяха наведени над мене.

— Добре дошла, мила моя — каза Сам иронично.

— Добре ли си вече? — попита Беатриче. В своя измачкан утринен халат тя излъчваше нещо майчинско. — Какво стана?

Погледнах към тях, но виждах само призрачната фигура в огледалото.

— Там беше Бетси — отговорих аз вяло. — Видях я в огледалото.

— Имала си кошмар — спокойно установи Сам. — Когато влязох, ти стоеше в средата на стаята и крещеше като ангел на смъртта, но тук със сигурност нямаше никой друг, освен нас.

— Прекалено много си се начела от твоите книги — вметна Филис приветливо. — За мен е разбираемо, че те предизвикват кошмарите ти. След като прочетох твоята книга „Убиец в коприна“, всяка вечер, преди да легна, гледах под леглото.

— Престанете да си правите шеги и да ме вземате на подбив — извиках аз. — Бях още будна и тъкмо станах да си донеса чаша вода и да глътна една таблетка, за да мога да заспя. Това съвсем не беше кошмар.

— Наистина ли вярваш, че Бетси още може да бъде тук? — попита Беатриче кротко.

— Защо не? — попитах и аз в отговор. — Защо да не е тук, при нас? Та тя е една от нас, беше частица от нашата група. А нали това е нашата среща.

— Ти си побъркана! — извика Марица, но очите ѝ гледаха мрачно. — Не биваше да идваш. Ти си въобразяваш, че я виждаш, защото се чувстваш виновна. Това е всичко.

Аз видях лицето на Бетси пред себе си. В нейния израз нямаше обвинение, нямаше гняв, нямаше упрек, само една молба.

— Не съм виновна, Марица — казах аз. — Не съм виновна за това, че така се случи. Дори мислех, че изобщо не се е случило или поне не тъй, както си го представяхме.

Известно време никой не се помръдна. Когато се вгледах, видях, че цялата умора от лицето на Марица беше изчезнала.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита тя.

— Не вярвам, че Бетси е тръгнала към скалите, за да се погуби — отвърнах спокойно.

Марица отвори уста, за да ми възрази, но Сам я изпревари.

— Как иначе смяташ, че се е случило? — попита тя и приседна на леглото ми.

— Не зная, но сигурно заради това Бетси ми се яви в огледалото. Мисля, че тя искаше да ме помоли да откроя какво действително е станало в онази нощ.

Преди да успея да кажа още нещо, чукане на входната врата към кулата ме прекъсна. Филис отиде да види кой е, докато другите мълчаха и стояха около мене. В тишината се разнесе гласът на госпожа Келог.

— Тук всичко ли е наред? — попита тя. — Едно от момичетата от втория етаж каза, че са чули някой да крещи.

— Всичко е наред, госпожо Келог — отговори Филис, макар да предполагах, че тя самата не вярва в това. — Само Андре е имала някакъв кошмар. Тя ни събуди, но вече се успокои. Съжалявам, че трябваше да смутим почивката ви.

— Сега е лошо време за Андре — слушахме да казва госпожа Келог. — Нейните спомени за колежа не са щастливи, както знаете.

Тя промърмори още нещо, после чухме как вратата се затвори и жената заслиза по стълбите. Филис се върна при нас с мрачно лице.

— Е, и — произнесе тя — що за дива история беше тази, която започна да ни разказваш?

— Това не е дива история — протестирах аз. Учудих се на внезапната промяна в нейната нагласа — от приятелско съчувствие към един вид гняв, който ме объркваше. — Преживях онази последна вечер отново, сетните часове, които прекарах с Бетси, и при това открих, че макар да бе излязла под влияние на крайно голямата си мъка заради Дък, тя съставяше планове за бъдещето. Преди да тръгне за онази разходка, съвсем не мислеше да слага край на живота си.

— Но ти не каза нищо при разследването — установи Сам. — На всеки, който бе готов да слуша, ти разправяше, че в оня следобед Бетси плакала и че ти си я оставила сама...

Потръпнах при този спомен, но се овладях. Тогавя бях на деветнайсет години и знаех, че тук съм единствената приятелка на Бетси.

— А какво би казала сега? — попита Сам. — Че си имала кошмар и си видяла в огледалото едно мистериозно лице. Ти крещеше и стоеше втрещена в пространството като полудяла.

— Не беше кошмар — повторих аз. — Станах, за да си взема чаша вода.

Огледах се, търсейки с очи чашата, която бях държала в ръка, когато се връщах в стаята си.

— Къде е чашата ми? — попитах аз. И другите също се огледаха, но никъде не се виждаше чаша.

— Аз ще ти донеса нещо за пиене — предложи Беатриче.

— Вярваш ли ми най-последно? — попита Сам. — Нямаше никаква чаша с вода, когато влязох тук. Това е било сън, един особено жив сън, това е всичко.

По лицата на другите виждах, че те изразяват съгласие с нея, и докато пиех от чашата, която Беатриче ми бе поднесла, не можех да не се попитам сама дали току-що преживяното все пак не беше сън. Но не беше сън, не беше кошмар, знаех го още в следващата секунда. Бях усетила студенината на плочките в банята, топлината на килима, който покриваше по-голямата част от пода на моята стая. Никой сън не можеше да бъде толкова достоверен, най-много едно халюцинация...

Марица, чиито очи отново гледаха равнодушно, стана.

— Щом събитието на тази нощ приключи, аз се връщам в леглото си.

Другите промърмориха нещо одобрително и една по една се оттеглиха, след като ми пожелаха лека нощ и ми препоръчаха най-последно да забравя миналото. Само Беатриче остана още. Нейното кръгло лице бе белязано от загриженост.

— Ти не беше, знай това — каза тя.

— Какво не бях?

— Не беше нейната единствена приятелка. И аз обичах Бетси. Ние бяхме също толкова близки, колкото и вие двете, но тя рядко прекарваше времето си с мене. Може би защото ти се срещаше с Хънтър.

Кимнах с глава.

— Бях забравила това — признах аз. — Какво мислиш... какво мислиш за всичко, което се случи?

— Не мога да го повярвам — отвърна просто тя. — Бетси беше плаха и лесно ранима, но тя не беше от типа на склонните към самоубийство. Никога не можах да я разбера. Защо трябваше да го направи? Само за това, че Дък бе арестуван ли? Та той не беше мъртъв.

Не бе престанал да я обича. И тогава, както и преди, имаше желание да се ожени за нея. Следователно тя би могла да превъзмогне това.

Поклатих глава.

— Защо не го каза по време на разследването?

Усмивката на Беатриче беше тъжна.

— Казах го, но никой не искаше да чуе това. Струваше ми се, че те предпочитат своята история.

— Предпочитат? Защо?

— Действително едно самоубийство е нещо тъжно и трагично, ала то може бързо да бъде забравено. Не изисква по-нататъшни подробности издирвания. Но ако тя не по своя воля се е хвърлила в пропастта, те би трябвало да открият, да проучат как... — Беатриче замълча за момент, после тихичко каза: — Или кой...

— Кой? — прекъснах я аз трескаво. — Какво искаш да кажеш?

Беатриче се обърна настрана.

— Не зная, Андре, късно е и съм уморена. А всичко това ми се струва... Бих предпочела един от твоите романи. Хайде да се наспим, а утре да продължим този разговор. Съгласна ли си?

Тя си излезе, преди да успея да отвърна нещо.

6

Не зная колко дълго лежах така. Думите на Беатриче ме връхлетяха като шок, макар или тъкмо защото звучаха така убедително. В края на краищата трябваше ли случаят да се определи като злополука или дори като убийство?

Отново се сетих за аспирина. Измъкнах се от леглото и тръгнах към банята, за да напълня сега чашата, която Беатриче ми бе донесла. Тъкмо бях стигнала до вратата на банята, когато стъпих в локва. Бързо запалих светлината и се озърнах. Разлятата вода беше близо до мястото, където бях стояла, когато съзрях видението в огледалото. След като внимателно се огледах наоколо, открих и чашата. Тя стоеше до другите чаши на една лавица в ъгъла, която не можех да видя от леглото си.

Обхвана ме раздразнение. Спомних си много точно невярващата усмивка на Сам, когато на нея и на другите им разказвах, че съм искала да си наля вода. Тя дори оспори, че някъде е имало чаша. При това трябва тя или някоя друга да е вдигнала чашата и съзнателно да я е поставила така, че да не мога да я видя.

„Защо? — питах се аз объркана. — Защо искаха да ми внушат, че съм имала кошмар, след като доказателството, че не е било така, би трябвало да е намерено поне от една от тях. Кой би спечелил нещо, ако аз забравех случая или го преодолеех като един лош сън?“

И тъй като явно нямаше отговор на този въпрос, аз го преобърнах: Кой би загубил нещо, ако аз продължих да следвам моята идея? Без съмнение трябваше да бъде подето ново разследване. Да бъдат събудени за нов живот събитията от някога. Дали някое от предишните момичета, които обитаваха кулата, имаше нещо за криене? Но кое? Тогава Беатриче я нямаше тук, следователно тя се изключваше. По онова време Марица живееше още в друга част на Крепостта. Тя изглеждаше кандидатка, която стои вън от подозрение. Значи оставахме ние трите: Сам, Фелис и аз.

Продължавах да търся възможните тайни причини, но не намирах никаква, която да подкрепи моята теза. Нито Сам, нито Филис бяха толкова близки с Бетси, но те нямаха и нищо против нея. Въздъгнах. Тези мисли не водеха доникъде. Главата ме заболя от толкова размишления. Глътнах аспирина, легнах си и подир един последен дълъг поглед в огледалото потънах в дълбок сън.

Събудих се от светлите слънчеви лъчи, нахлули в моята стая, и от шумовете на деня. Някъде течеше вода; откъм двете съседни стаи се чуваше шепот.

Наближаваше десет часът. Бях проспала закуската и бях доста гладна.

— Най-после — извика Сам, когато отвори вратата откъм банята, — тъкмо решихме да те събудим. Как си?

— Гладна съм — отвърнах аз и се усмигнах, макар главата да ме болеше и да се чувствах доста уморена.

Филис се засмя.

— За теб е щастие, че имаш приятелки с влияние — каза тя.

— Я не се фукай толкова — смърри я Сам и обърната към мене, продължи: — Всяка от нас днес взе по две кифлички, за да ти донесем по една.

— А аз ще ти направя чаша нескафе — каза Беатриче, която се появи във вратата на банята.

С апетит изядох кифлите и изпих кафето, което Беатриче ми бе поднесла.

— Нося ти и една вест — извика Беатриче от вратата.

— Каква вест? — попитах заинтригувана. Главоболието ми бе изчезнало. Сега отново бях готова да посрещна всичко и всекиго.

— Този Нелс с удоволствие щял да те придружи при една разходка из гората.

Лицето на Марица, което, докато Беатриче говореше, отново бе добило суров, почти отчаян израз, сега се отпусна. Тя дори се опита да се пошегува:

— Единствена ти можеш да бъдеш толкова щастлива: да пристигнеш тук сама и веднага да намериш за придружител един мъж — истинска мечта.

— А каква е официалната програма за днес?

— Обяд в един часа, после обиколка на колежа и разговор с двамата нови преподаватели по социални науки и по древни езици, а по-късно, както вчера — коктейл и вечеря. Накрая може и да се танцува в спортната зала. — Гласът на Беатриче звучеше някак уморено. Изглежда, тя бе спала също толкова лошо, колкото аз.

Сам и Филис се върнаха в своите стаи. И Марица си беше отишла. Само Беатриче остана. Тя бе оправила леглото ми и сега седеше с Пуси на скута върху него. Погледът ѝ беше замислен.

— Всъщност какво стана през последната нощ? — попита тя подир известно време.

Извадих от шкафа сините си панталони и ги обух, докато обмислях своя отговор. Най-после погледнах към нея с въздишка.

— Все още ли вярваш, че това не е било кошмар? — попита Беатриче и по звученето на гласа ѝ открих, че и тя самата изпитваше съмнение.

— След като вие си отидохте, а аз не можех да заспя, станах още веднъж, тогава открих разлятата вода на пода и чашата, която бях държала в ръката си. Тя беше поставена отвън на лавицата.

Беатриче проследи с поглед посоката на моя пръст, зелените ѝ очи се присвиха.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз изпаднах в безсъзнание, така че не можех да си спомня дали съм изпуснала чашата и не знаех кой я е вдигнал и сложил на полицата. Но следва, че някой го е направил. Някой трябва да е пожелал аз да повярвам, че съм имала кошмар.

Известно време между нас цареше мълчание. Облякох се напълно, после разчетках косата си.

— Какво мислиш да правиш? — попита ме Беатриче, докато си слагах червило.

— Още не зная. Не зная какво би следвало да предприема. А ти знаеш ли?

— Би могла да поговориш с някого. Навярно със семейство Келог и да им разкажеш какво мислиш. Възможно е следствието да бъде възобновено...

— Изминали са десет години оттогава. Какво ново биха могли да открият сега.

— Може би истината? — каза Беатриче тихо.

Въпросът ѝ ме засегна и аз веднага реагирах буйно.

— А какво ще стане, ако не съм права? — попитах.— И преди десет години, когато полицията ме разпитваше, бях убедена, че им казвам истината. Сега вече не съм сигурна. И ако в момента заговоря, може би ще поема вината за невярно твърдение.

— Какво би значело, ако Бетси не се е самоубила и не е жертва на злополука? Ако тя е била блъсната в бездната? — Зелените очи на Беатриче светеха.

— Защо се измъчваш с тези мисли? — попитах я аз. — Какво знаеш, което досега си премълчавала от мене? Предполагаш ли, че някой, когото всички ние познаваме, би могъл да я блъсне?

Въпросът ми звучеше раздражено, не очаквах отговор. Във всеки случай не такъв, какъвто получих. Беатриче седеше съвсем тихо, гледаше своите ръце, които неспокойно въртеше на скута си. Най-после каза:

— Ти не си единствената от нас, която се чувства виновна за смъртта на Бетси, Андре.

— Какво да подразбирам? — попитах аз. — В онази нощ ти не беше тука, беше напуснала колежа след нашия последен час, за да отпътуваш при твоите родители, нали така беше?

Беатриче кимна.

— Но това се случи по-рано. Ти навярно си спомняш оня петък. Беше късно следобед. Вие двете с Бетси имахте още един допълнителен час...

— По биология — спомних си аз. — Но този ден Беатриче не взе участие, нямаше я на урока. Вероятно заради писмото. Аз не знаех нищо за това. Узнах едва след часа, когато дойдох тук, в кулата. Естествено, надникнах в нейната стая. — Но тогава никой от нас не се сети да погледне в твоята стая. Бяхме толкова сигурни, че вие двете сте на урок...

— Толкова важно ли беше, че нас двете ни нямаше? — прекъснах я аз. У мен се промъкна странно чувство. — Нима вие трите бяхте изковали някакъв заговор?

— Четирите — призна Беатриче колебливо. — И Марица взимаше участие.

— Марица ли? Че какво общо имаше тя с това?

— Ние говорехме, че за всички ни би било най-добре... — започна Беатриче със заекване. — Не искахме да причиним болка на Бетси, действително не! Аз вярвах, че тя ще бъде щастлива от промяната.

— От каква промяна?

— Не помня кой пръв даде идеята, но на всички ни тя изглеждаше разумна. Ти знаеш, че Марица и момичето, с което тя делеше стаята, се караха като две котки. И тъй като тя и Сам се познаваха и бяха от един и същи клас...

Усетих как при тази мисъл гневът се надигаше у мене.

— Вие сте искали да махнете Бетси, за да направите място за онова момиче ли? — Беатриче не ме погледна, но кимна с глава.

— Строго погледнато, съвсем не ставаше дума за това. Но тогава не знаехме, ние и не подозирахме, че Марица иска да си смени стаята само за да бъде близо до тебе и така винаги да следи кога идва Хънтър. Тя беше луда по него. Тогава мислехме само, че Марица би се приспособила добре към нашата група. Нали беше толкова весела и... А Бетси в действителност не бе такъв член на нашата група, какъвто беше ти. Тя винаги си стоеше вкъщи и... Марица беше напълно сигурна, че Бетси няма да има нищо против.

Отпуснах се върху леглото. Главата ме заболя от мислите, които ме измъчваха. Можех картинно да си представя сцената. Потресена от писмото, Бетси се е сгушила в моята стая заедно с Тигър, после е чула другите как те общо изковават план, който да направи живота ѝ толкова тежък, че тя с радост да смени стаята си с Марица.

Затворих очи. Задущаваше ме отвращение, когато си мислех за това, че бях гледала на тези момичета като на свои приятелки.

— Беше грозно и подло, зная — каза Беатриче. — Оттогава нося товара на своята вина, навсякъде го влача със себе си.

Изгледах я и ѝ повярвах. По-рано бих ги мразила всичките заради това. Но животът ме научи да разбирам и понякога дори да прощавам.

— Затова ли ни напусна тя? — попитах аз накрая. — Мисля си, това би ли могло да направи по-разбираемо нейното самоубийство? Щом човек в един-единствен следобед загубва приятеля си и всички свои приятелки, не е ли получил твърде тежък удар?

Беатриче се изправи и ме изгледа.

— Това е, което винаги си мисля. Бях сигурна, че всичко, което ние говорихме за Бетси, ѝ е дало последния тласък. Срамувам се, че не ти го казахме открито, за да споделим твоето чувство на вина.

— А какво ви подтикна да го направите сега? — попитах аз. От възмущение гласът ми звучеше сурово.

— Спомняш ли си предишната съквартирантка на Марица, Тами?

В първия момент не можех да свържа името с никого. Но после все пак си спомних.

— Не беше ли онази малка брюнетка, с която те видях снощи преди вечерята.

— Точно тя. Питаше ме за тебе.

— За мене ли? Защо?

— Много искаше да узнае дали ти някога би простила на Бетси, ако тя би пожелала да се премести да живее при нея.

Бяха ми потребни няколко минути, за да разбера смисъла на думите, изречени от Беа. След това избухнах в истеричен смях. Смях се, докато сълзи бликнаха в очите ми.

— И излиза, че вие през цялото време сте размишлявали как да се избавите от Бетси, а тя самата вече планирала да се премести някъде другаде.

— Очевидно. Може би тя вече беше готова да обмисли как, щастейки теб, да изрази желанието си да напусне кулата и да отиде другаде.

Изведнъж се почувствах страшно уморена.

— Всичко това е толкова далече в миналото — казах аз. — Независимо че ти облекчи своята съвест, какво доказва то?

— Не зная. Убедена съм само, че трябваше да го научиш, Андре. Това, което си видяла през последната нощ, и онова, което мислиш за видяното... Трябва да знаеш всички обстоятелства. Ти беше най-близката с Бетси. Ти я обичаше повече от всички други. Така че и решението трябва да бъде твое.

— Благодаря — казах аз. Затворих очи и ми се искаше да мога да заключа и разума си за тези мисли, както можех да затворя погледа си за светлината.

— Ние ще чакаме твоето решение.

— Благодаря ти, че ми разказа всичко — отговорих аз. —
Сигурно и за теб това не беше лесно.

Нелс стоеше в хола и гледаше през прозореца навън. В един момент се изненадах колко близка ми беше фигурата, изправена до прозореца. Тогава Нелс се обърна. Усмихна се и моето впечатление се задълбочи.

— Значи все пак дойдохте — каза той. — Вече почти бях загубил надежда.

— Съжалявам, че толкова дълго сте ме чакали — отвърнах аз. — Но, първо, тази сутрин се успах, и после... имаше куп неща за разказване.

— Мога да си представя.

Тонът на гласа му издаваше, че с мислите си той е някъде другаде.

— Дали да не тръгнем да потърсим тази котка? — попита той.

— Защо не?

Двамата заобиколихме Крепостта, прекосихме площадката, насипана с чакъл, и стигнахме до гората.

— Леля Анги ми разказа, че през последната нощ сте имали кошмар или нещо подобно. Предположих, че може би това има връзка с котката.

— Как стигнахте до подобно предположение? — попитах. Изведнъж се почувствах някак скована. Макар предишната вечер да бяхме говорили за котката, на мен ми се стори странно, че Нелс бе добре осведомен за нейното особено отношение към мене. Сивите му очи ме гледаха с искреност.

— Не сте ли помислили за това, че би било възможно и леля Анги да чуе вика? Тя смята, че би могъл да бъде Тигър.

— Но нали все пак сама ми каза, че Тигър бил мъртъв?

— Доколкото зная, така е...

— Но вие току-що казахте... — Млъкнах и поклатих глава. — Какво всъщност искате? — попитах го.

— Да си обясня различни неща, в които сега не личи да има смисъл — отговори спокойно. — Моята леля ми разказа някои подробности за вашата съквартирантка и нейното самоубийство. Тя ми каза още, че Тигър е принадлежал на загиналото момиче. Леля Анги изглежда твърде натъжена от това, колко силни и до днес са вашите впечатления от тогавашните събития.

Вървахме по тясната пътека, по която бях минала предишния ден. Нелс не можеше да види лицето ми, но като че ли долавяше моето нарастващо раздразнение.

— Дали не бихме могли още веднъж да започнем отначало? — попита той кротко.

Помъчих се да овладеем своя гняв.

— Добре — отвърнах аз. — И така, какво искате да знаете?

Той размисли няколко секунди, после повдигна рамене.

— Бих искал сега да ви изброя редица неща, които ме интересуват, защото са във връзка с вас. Но това е само част от истината, поне за момента.

— А другата причина? — попитах аз.

— Разказвах ви, че също писателствам, макар и не точно във вашата област — отговори Нелс спокойно. — Пиша статии за списания. През последните месеци започнах едно проучване, резултатите от което искам да обобща в книга.

Очаквах, че той ще продължи да разказва, но ми изглеждаше дълбоко потънал в мисли.

— Върху какво? — попитах аз.

— Самоубийствата в училищата — отговори той.

В един момент ми се струваше, че върху ми се стовари удар.

— Следователно Бетси Потър трябва да стане само една глава от вашата книга — промърморих аз.

— Да предположим. Ако вие и вашите приятелки работите заедно с мен — отвърна Нелс подчертано. — Бих искал да се запозная с всяка личност, с която Бетси Потър е общувала. Замислената книга трябва да бъде реалистична, към което спада и условието лицата и фактите да бъдат описани напълно достоверно. Само така хората, които прочетат тази книга, могат да бъдат подтикнати да направят нещо срещу причините, предизвикващи самоубийства.

— Какво трябва да се направи? — попитах аз.

Нелс отговори, без да се замисля:

— Бих искал студентите, които имат някакви трудности, да бъдат съветвани по-добре и всеотранно. Повечето големи училища са в жалко положение. Учащите се могат да бъдат четири години в един и същи колеж и никога да не се превърнат в нещо повече от някакъв номер от контролния картон на съветника. Това е, което прави Бетси Потър толкова интересна за мене. Защо се е случило нещо тъкмо тук, където всеки познава всички, където дори се обръщат един към друг на малки имена?

Усещах как погледът му се спира на мен и ме изучава. В този момент не желяех по-искрено нищо друго, освен да не бях идвала тук, в Спрус.

— Не вярвам, че бих могла да ви помогна — отвърнах аз, отклонявайки го.

На лицето му се изписа неудоволствие.

— Не можете или не желаете? — попита Нелс строго.

— Вие сте на път да проучвате едно самоубийство, но аз вече не съм така сигурна, че Бетси се е самоубила. — Думите се изплъзнаха от устата ми, преди да ми стане ясно какво изрекох.

— Какво ви подсказа тази мисъл? — попита той сурово. Хвана ме под ръка и ме отведе до един дънер, където седнахме.

За секунди се вкопчих в решението си нищо повече да не говоря, но после неговият умолителен поглед и собственото ми желание най-сетне да излея всичко, което ми тежеше на душата, ме победиха. Ясно и толкова накратко, колкото ми бе възможно, му съобщих всички подробности около смъртта на Бетси. Не премълчах и това, което сутринта бях узнала от Беатриче, не пренебрегнах също и моето нощно видение в огледалото, макар да очаквах, че той ще ми се присмее.

Но Нелс не ми се присмя. Лицето му беше сериозно, както и преди. Той прокара пръсти по гъстата си руса коса.

— На вас едва ли ви остава нещо друго, освен да отидете в полицията — каза той след кратък размисъл.

Поклатих глава със съмнение.

— Не съм сигурна дали действително трябва да го направя.

— Защо не?

— Цялата история се разигра преди единайсет години. И да разгърнем отново цялото събитие, това няма да съживи Бетси.

Нелс положи успокояващо ръката си на моето рамо.

— Да тръгнем първо от фактите — каза той сериозно. — Аз прочетох тогавашните протоколи, включително и вашите показания, съобразно с тях смятам за невероятно Бетси Потър да е загинала при злополука, обусловена от невнимание или непознаване на опасната местност. Дори и да не е извършила самоубийство, трябва да е станало нещо друго, а това друго би означавало убийство.

Въпреки че самата аз бях имала такива мисли, трепнах, когато Нелс толкова спокойно и ясно ги изрази.

— Но защо? — извиках. — Кой бе имал основание да иска да погуби Бетси? За това няма мотив.

— Може би от ревност — подхвърли Нелс.

Поклатих глава.

— Бетси не беше човек, който би могъл да предизвика у другите толкова силни чувства. В действителност никой не беше пленен от нея, с изключение на мене и, естествено, на приятеля ѝ.

— Би ли могла да бъде свързана и с други приятелства? Може би се е привързала към някой друг?

Спонтанно исках да отрека това. Но признанието на Беатриче от тази сутрин бе разколебало мнението ми за моята дарба да наблюдавам, дори ме бе разтърсило. Повдигнах рамене.

— Възможно е, тя често е разговаряла и с Тами Куин. Смятате ли, че трябва да я разпитваме за това?

Нелс се облегна назад и ме измери с очи.

— Необходимо е да го направите. Или може би не желаете?

Отклоних погледа си.

— Най-добре би било да си тръгна оттук — казах аз тихо.

Той поклати глава с усмивка.

— Първо, вие не сте човекът, който би могъл просто да изостави една работа като тази и да не се занимава повече с нея, и, второ, съмнявам се, че така, без всякаква съпротива, Бетси и Тигър ще ви оставят да си идете.

— Ако мислите да ми разправяте, че духът на някаква котка и на моята приятелка Бетси се опитват да намерят контакт с мене, тогава следва да отидете на лекар — казах с ирония.

Станах и заизтупвах праха от дрехата си.

— Тогава ми дайте друго обяснение.

— Не мога — отвърнах аз. — Но не вярвам в духове. Възможно е виковете да са на някоя чужда котка, която броди наоколо.

— А какво тогава е било онова, което сте видели в огледалото?

— Собственото ми съзнание за вина. — Изрекох това бързо и ми се искаше сама да вярвам в думите си.

— Мислите ли, че днешният и утрешният ден могат да бъдат достатъчни, за да се убедите в това? Или искате да се завърнете вкъщи, за да размишлявате нови десет години над този случай? — Вече го бях загърбила и вървах по пътя. — Андре, чакайте — извика Нелс.

— Съжалявам, но останах твърде дълго — казах аз, поглеждайки часовника си. — Обядът е в един часа, а все пак трябва и да се преоблека. — Чувах, че той изминава няколко крачки зад мене, а после вече нищо не шумеше и когато се обърнах назад, Нелс беше изчезнал. Ето че бях някак разочарована.

Докато стоях на пътя, си наложих да бъда честна към себе си. Трябваше да призная, че имаше само една причина за моето измъкване — собствената ми страхливост. Не исках повторно да се започва издирване за смъртта на Бетси, тъй като едновременно с това отново би се развила лентата на една част от собствения ми живот, за която можех да си спомням само с неудоволствие. Но дали това беше основателен аргумент? Щом не исках да си спомням за миналото, защо тогава дойдох на тази среща? Изведнъж откъм храстите вдясно от мене се разнесе някакъв шум. Огледах се нервно. После се усмигнах, защото съзрях Пуси, която излизаше изпод гъсталака и отърси козината си от сухи листенца и борови иглички.

— Достатъчно се разхожда и лудува, нали? — Взех я на ръце и я погалих. Тя тъкмо започна блажено да мърка, когато викът на котка проряза тишината.

Тръпки ме полазиха. Знаех откъде идва викът, защото бях само на няколко крачки от мястото, до което предишния ден бях изоставила пътеката. С Пуси на рамо взех да си пробивам път през храстите към горската поляна, недалеч от която бях открила ръждясалия капан. Когато вече бях приближила скалите, викът се промени, той стана кротък и призивен, сякаш котката искаше да ме помоли за нещо.

Изведнъж Нелс се озова до мене, и то така близо, че можеше да ме докосне.

От страх сърцето ми се разтуптя бясно. Мъчително поемах дъх.

— Върнах се, защото отново чух котката — обясни ми той. — Всичко наред ли е, Андре? — попита Нелс. — Изглеждате бледа.

— Чувствам се зле — отвърнах искрено. Наистина се чувствах съвсем съсипана.

— Бих желал, бих могъл да направя нещо за вас — каза той и изразът му издаваше, че сериозно мисли за това.

Въздъгнах.

— Страхувам се, че в случая няма никой, който би могъл да направи нещо. Всичко е в собствените ми ръце. Трябва сама да се реша.

Нелс ме обърна към себе си така, че да може да се вгледа в очите ми. Той дълго се вира в мене, като че ли искаше да стигне до дъното на душата ми. Накрая кимна.

— Мисля, че вие вече сте решили. Или не? — попита той.

— Искам по време на обиколката на колежа да се опитам да поговоря с Тами Куин.

Нелс се наведе над мене и докосна с устни челото ми.

— Аз ще ви чакам, за да чуя какво сте узнали — прошепна той.

8

Толкова много някогашни ученички бяха дошли на срещата в Спрус, че за обиколката на колежа трябваше да се образуват няколко групи. Удаде ми се да се присъединя към тази, в която беше Тами Куин.

— Тами — помолих я аз, когато тръгнахме по алеята към училището, — можеш ли да ми отделиш няколко минути?

Тя се обърна към мене изненадана и някак колеблива, после обаче се усмихна.

— Андре Уилс! — извика Тами. — Прочела съм всички твои книги и много ми харесаха.

— Благодаря — отвърнах малко смутена. В момента не знаех как точно да поведе разговора към това, което ми бе на сърцето. — Как преживя всички тези години? — попитах накрая.

— Нелошо — отвърна тя. — Упражнявам професията си — библиотекарка съм. Знаеш ли, освен това имам мъж и четири деца.

Тами говореше открито и естествено и за пръв път ми направи впечатление, че тя съвсем не е толкова незначителна, за каквата винаги я бях смятала.

— Звучи добре — казах аз искрено. — И животът, който ти водиш, трябва да е хубав и пълноценен.

Тя мълча един миг. За моя изненада видях как на бузите ѝ изби червенина.

— Сигурно за всички вас действително е събитие сега да живеете тук, както живяхте някога.

— Е, не съвсем, в ония времена с нас беше и Бетси — подхвърлих аз.

Очите на Тами се премрежиха.

— Да, тогава беше толкова тъжно! — каза тя тихо.

— На мен Бетси много ми липсваше. В края на първата ни година в колежа ние прекарвахме заедно някои часове и после, тъкмо

когато бяхме решили... — Тами замълча. Може би тя мислеше, че трябва да щади моите чувства.

— Беатриче ми разказа, че вие двете сте искали заедно да се преместите — додадох бързо.

Тами сведе глава.

— Надявам се, ти не смяташ, че Бетси ти е била сърдита — промърмори тя. — Действително не беше. Бетси мислеше само, че може би ти пречи и че за теб би било по-приятно, ако тя не е постоянно наоколо ти.

Усетих много голяма болка. В един момент имах желанието да ѝ възразя, че мнението на Бетси е било погрешно, че би било неискрено спрямо мене, но спрях думите, които напиреха да се откъснат от устните ми. Вместо това попитах:

— Ако те разбирам правилно, доста време преди тя да... преди тя да падне в пропастта, вие вече сте говорили, че Бетси трябва да се премести при теб?

— Три или четири седмици преди това — отговори Тами честно. — Смятахме го едва ли не за окончателно решено. Бетси искаше само да изчака някакъв подходящ момент, за да ти го съобщи. Ти все пак знаеш колко плаха беше тя и как се пазеше да не нарани чувствата на другите хора.

Прехапах устните си. Едва след известно време можах да заговоря отново.

— Знаеш ли, откакто съм пак в колежа, мисълта за това, което се случи тогава, не ме напуска. Навремето бях твърдо убедена, че Бетси сама е търсила смъртта. Но сега вече съвсем не съм толкова сигурна. Всъщност в оня последен следобед ти говори ли с нея?

— Тя ми разказа за писмото и сподели своята загриженост за това какво ще стане с Дък. Но, изглежда, че и нещо друго я вълнуваше...

— Знаеш ли какво беше то? — попитах аз, затаила дъх.

Тами поклати глава.

— Не точно. Но то беше нещо, което започна два дни преди оня петък.

— Какво имаш предвид? — не се сдържах аз. — Не направи ли Бетси поне някакъв намек какво я тревожи?

Тами въздъхна и кимна. Междувременно бяхме стигнали до училищната сграда и влязохме вътре. Седнахме на един чин в една от класните стаи.

— Не зная много — започна тя. — Спомням си само, че някъде през първата половина на седмицата веднъж Бетси слезе долу и искаше да говори с Марица. Тя беше толкова разгневена, колкото никога не бях я виждала. Аз самата тъкмо тръгнах за учебни занятия и поради това не можах да чуя за какво става дума. Когато се върнах и ги попитах, никой от двете не искаше да ми каже нещо.

— Какво каза Марица?

— Тя разказваше, когато по-късно я разпитвах, че Бетси дошла при нея доста развълнувана и я карала да отиде при момичетата в кулата и да уреди въпроса със смяната на стаята. Тя самата не искала нито час по-дълго да остане в кулата.

Направи ми впечатление, че докато Тами говореше, лицето ѝ беше замръзнало и затворено. Инстинктивно почувствах: тя не ми каза всичко, което знае.

— Но все пак ти положително си се замисляла за това, явно са премълчавали пред теб — казах аз.

— Е, да, мислех си, че може би Бетси е видяла Марица и Хънтър и затова е била толкова ядосана — отвърна Тами колебливо.

Внезапна болка ме прониза. Спомних си за оная петъчна сутрин, в която видях русата глава на Марица до Хънтър, когато те двамата се качиха в червената му кола и отпътуваха.

— Наистина ли и в оня ден Марица и Хънтър са се срещали? — ми се изплъзна от устата неволно.

Тами сви рамене.

— Не съм сигурна. Марица не беше от ония, които обичат да споделят, а още по-малко пък с мене. Но тя много се интересуваше от него, това го зная. След като го бе видяла за първи път, заяви, че такъв би бил мъжът, за когото на драго сърце щяла да се омъжи.

— Какво още се случи в оня петък?

— Е, първо, Бетси дойде сутринта и ми каза, че е твърдо решила в края на седмицата да говори с тебе, така че в понеделник да може да се премести. Но после се отби при мене още веднъж в петък вечерта, аз обаче тъкмо се бях заела с едно домашно, поради което тя остана

едва няколко минути. Не говорихме много. Забелязах само, че беше доста възбудена.

— Заради писмото ли? — попитах бързо. — Кога беше това?

— Приблизително към осем, може да е било и по-късно — отвърна Тами. — Тя не искаше да каже какво я мъчи, но е много вероятно да е било именно писмото. — Тами погледна през прозореца. — Там долу минава нашата група — каза тя и скочи.

— Какво ти каза Бетси, когато влезе при теб? — попитах аз и я последвах, излизайки от класната стая. Ние се оказахме на коридора в същия момент, в който втората група, която разглеждаше колежа, минаваше. Тами ми отговори едва когато напуснахме учебния корпус:

— Тя питаше за Марица. Можеш ли да си представиш защо?

Поклатих отрицателно глава.

— Нямаше ли я Марица в оная вечер?

Тами кимна.

— Тя явно имаше една доста късна среща — отговори тя. — След като Бетси излезе, Марица се появи при мене и каза, че пак трябвало да излезе, прибра се малко преди вечерния час.

Нашата група тъкмо бе стигнала до едно от новите общежития. Тами ускори крачката си.

— Защо не разказа всичко това по време на разследването? — попитах я аз.

— Защо? Какъв смисъл би имало. Първо, мислех, че може би ти и Бетси сте се скарали заради смяната на стаята. После Марица ми каза, че ти изобщо още нищо не си знаела и че може би ще се разсърдиш, ако го разправя някому, поради което и мълчах. Наистина не зная какво би могло да се промени, ако заговорех за това, освен да се вдигнеш повече шум. Положително не би се стигнало до нищо. Или?

Спрях се.

— А може би щеше да е твърде важно, ако Бетси не се е хвърлила сама.

Тами пребледня. Кафявите ѝ очи се отвориха широко.

— Какво? Но ти все пак на всички казваше...

— Говорех това, което тогава смятах за истина. Ала сега вече съвсем не съм толкова сигурна дали истината действително е била такава — отвърнах аз.

9

Обиколката ни завърши в голямата аудитория, където в продължение на цял час водихме разговор. За мен беше облекчение, че тази част от програмата най-после приключи. Когато излязохме навън, ни очакваше изненада. Слънцето бе изчезнало. Черни облаци забулваха небето. Някъде в далечина кънтеше гръмотевица. Връщах се към кулата със Сам, Филис и Марица.

— Да се надяваме, че няма да задуха западен вятър — каза Филис. — Той положително ще донесе дъжд. А нали знаете как ужасно вали тук!

Сам се усмихна.

— Спомняте ли си лошото време през първата пролет, която преживяхме тук? Истински потоп, валеше така, сякаш небето се бе продънило. Първо реката излезе от коритото си, а после водите отнесоха моста.

Всички ние кимнахме.

— Беше ужасно! — каза Беатриче. Тя не се усмихваше.

— Нека се надяваме, че нищо подобно няма да се повтори. В противен случай бихме имали най-дългата среща, която някога се е състояла в Спрус — установих аз.

— Не мисля за нас — поправи ме Беатриче. — Мисля за децата. Ако Джеймс и аз бъдем откъснати тук от външния свят...

— Защо веднага трябва да предполагаме най-лошото? — възрази Марица. После тя се обърна към мене. — Впрочем, Андре, при обиколката не те видяхме. Как така си попаднала в друга група? — Лицемерна усмивка изкриви устните ѝ.

— О, да, бях се разговорила с няколко момичета и ви пропуснах — отговорих аз. — После, когато се огледах, вашата група вече беше тръгнала и затова се присъединих към друга.

— Имаше ли някой по-интересен там? — попита Сам. — Усещах изпитателния поглед на сините ѝ очи.

— Зависи как човек гледа на нещата. Разговарях с някогашната съквартирантка на Марица, Тами Куин. — Усмивката, която си наложих да се появи на устните ми, беше почти толкова фалшива, колкото и тази на Марица.

— Миналата вечер по време на коктейла ние се поздравихме — разказа Марица и бързо добави: — Аз изобщо не знаех, че вие сте били приятелки.

— Само непряко — казах аз престорено. — Единствено чрез Бетси.

Изразът на лицето на Марица ме смути. Тя изглеждаше така, сякаш току-що беше получила тежък удар. Когато влизахме в Крепостта, обмислях как по-нататък да продължа да атакувам Марица, но още не бях сигнала до никакво решение, а в момента чух след себе си гласа на Нелс.

— Андре — извика той, — моля ви, почакайте за секунда.

Обърнах се и го погледнах.

— Какво мога да направя за вас? — попитах аз.

— Да ме вземете с вас на вечерята и да ми позволите след това при танците да ви настъпвам по краката.

Погледнах часовника си и бях изненадана, че е вече почти пет.

— А за мен е време да се кача горе, час и половина не са толкова много, за да може една гъсеница да се превърне в пеперуда.

Той повдигна рамене.

— Но аз мога да придружа и една гъсеница. Леля Анги би искала да поговори с вас.

— Точно сега ли? — попитах изненадана.

— Да. Тя изрично ми каза преди вечерята... На вас не ви ли е удобно?

Размислих няколко секунди, после поклатих глава.

— Е, добре, хайде да чуем какво желае госпожа Келог — казах аз.

Госпожа Келог седеше зад бюрото в канцеларията си. Когато влязохме, тя изтика фактурите, с които тъкмо се занимаваше, към Нелс, а мен ме поведе през хола към своето жилище.

— Не познавате ли някого, комуто е известно къде живее сега семейството на Бетси?

— Не. Защо?

— Тук има една кутия с неща, които ѝ принадлежаха, и аз на драго сърце бих ги изпратила на нейното семейство, но не зная към кого да се обърна.

— Какви неща?

— Нещата, които полицията беше взела. Все пак, знаете, отначало не бяха убедени, че се касае за самоубийство. Така че те претърсиха книгата и взеха някои от нейните неща със себе си, навярно за да намерят у тях опорни точки за тезата си. Те явно трябва да ги бяха затрили някъде или пък не бяха открили нищо в тях и чак една година по-късно ми ги върнаха. Помолиха ме да изпратя нещата на нейното семейство.

— И вие сте ги пазили през всичките години?

— Да, наистина писах на адреса, който стоеше в нашата документация, но писмото ми бе върнато с бележка, че лицата са се преместили неизвестно къде.

— Ще ми позволите ли да прегледам още веднъж тези неща?

— Щом желаете. — Тя ме изгледа объркана. — Не, всъщност не исках да ви питам за това. Страхувам се, че би било твърде мъчително за вас отново да ви се припомня... Но все пак нещо трябва да бъде направено... а вие сте единствената, която може да го стори.

— Къде са нещата? — попитах я.

— В мазето. Ще помоля Нелс утре да ги извади. За днес така и така сигурно нямате време.

Погледнах часовника си. Думите, с които да възразя, вече бяха на езика ми. Любопитството заплашваше да ме надвие. После обаче кимнах в знак на съгласие.

— Вие ще прекарате вечерта с Нелс, нали — попита госпожа Келог. Лицето ѝ беше непроницаемо.

— Да, защо? — Бях малко объркана от въпроса ѝ.

— Той ще внимава и ще ви пази — каза тя. — Нелс е много добър човек, Андре, не забравяйте това.

— Няма да го забравя — отвърнах учудена. — Утре сутринта рано ще дойда при вас за нещата.

Така се сбогувах и напуснах жилището на госпожа Келог. Нейните думи обаче ме преследваха, докато минавах през хола и се изкачвах по стълбите нагоре към кулата. Не можех да се освободя и от чувството си, че в тези думи тя бе вложила и някакво предупреждение.

10

Опитах се да забравя чувството, внушено ми от разговора с госпожа Келог. Но нейното предупреждение се бе забило в мене като трън. Не ме оставяше, докато се преобличах, придружаваше ме и когато влязох в стаята на Филис, където другите чакаха, за да тръгнем заедно към трапезарията. Докато слизахме надолу по стълбите, изведнъж почувствах на рамото си ръката на Сам.

— Случило ли се е нещо, Андре? — попита тя, докато забавяше крачките си и ме накара и аз да вървя по-бавно. — Видяхме, че говореше с Тами Куин — продължи Сам. — Първоначално се учудихме, но после Беатриче ни призна, че тя ти е разказала за някога.

Кимнах.

— И от Тами разбрах, че тя и Бетси били запланували размяната на стаите, още преди да бъде изкован заговорът за пропъждането на Бетси оттук.

— Не говори така, Андре — помоли Сам. — Беше лошо от наша страна, признавам. Но мисля, че всички ние достатъчно изстрадахме нейното самоубийство.

— Самоубийство ли? — повторих аз пренебрежително. — Вече съвсем не съм убедена в това.

— Какво ти дава повод да го твърдиш? — продължи Сам изплашена.

Повдигнах рамене.

— Вече не вярвам, че Бетси сама се е хвърлила от скалите, защото Дък се бе замесил в тази лоша история. Откакто зная, че тя още след получаването на писмото на Дък е говорила с Тами за това, че иска в понеделник да се премести, още по-малко вярвам в самоубийството.

— Какво е било тогава? — Сам ме гледаше настойчиво.

— Може би трябва да попиташ Марица. Тами ми разказа, че в оня петък Бетси два пъти я е търсила.

Моят отговор съвпадна с момента, в който тъкмо влизахме в хола. Там вече чакаха съпрузите, така че на Сам не й остана време да каже нещо. Мен ме чакаше Нелс. Той пристъпи и ме посрещна. За момента забравих всичко друго.

— Вие изглеждате като цвят от божур, каквито майки ми имаше в градината си — каза той с усмивка. После добави: — И в никакъв случай не като гъсеница.

Не обърнах внимание на другите. Напуснах Крепостта заедно с Нелс и вече бяхме изминали почти половината от пътя към трапезарията, когато се обърнах назад и погледнах. На около двайсет метра зад нас вървяха Хънтър и Марица. Събрали глава до глава, те си шепнеха нещо възбудено. Влязохме в преддверието на трапезарията.

— Моля ви, почакайте тук, искам да видя какво хубаво студено питие мога да ви донеса.

С въздишка се облегнах на стената. Изпитвах радост да наблюдавам Нелс. Без съмнение той беше най-едрият мъж в залата и при това един от тези с най-хубава външност. Дори и след като Хънтър влезе, Нелс не би имало защо да се страхува от сравнението. Все още гледах втренчено двамата, когато Хънтър неочаквано се обърна. Нашите погледи се срещнаха. Полазиха ме ту горещи, ту студени тръпки и за момент дъхът ми секна. След това обаче се овладях и си наложих да се усмихна любезно. Той леко ми кимна и отново се обърна. У мен обаче остана едно странно, почти болезнено чувство за празнота. „Дали пък все още не го обичам?“ — попитах се объркана. Обхвана ме пламенно желание отново да изляза навън, да отида в кулата, в тишината на моята стая. Но преди да отmine това желание, Нелс се върна и след няколко минути неговото очарование изтласка всички сенки.

11

Спортната зала беше украсена вълшебно и оркестърът свиреше мелодии от времето, когато ние бяхме в колежа. Нелс беше добър танцьор. Докато двамата се увличахме в танца, аз му разказах всичко, което бях преживяла и узнала през този ден. Когато завърших, той изглеждаше угрижен.

— Започвам да се самоупреквам, че ви насърчих — каза той.

— И да не бяхте го направили, то нищо не би променило — отвърнах. — Аз самата щях да търся дълбоките причини за тогавашното събитие. Някои неща човек просто не може да игнорира.

— Е, добре, но бъдете предпазлива. Целия следобед размишлявах над това... Ако вие имате право и Бетси действително не е извършила самоубийство... Виждате ли опасността?

— Опасност ли?

— Ако някой е блъснал Бетси в бездната, то той не би позволил сега вие отново да разнищете цялата история.

— И все пак може би тя е паднала — казах аз, макар да не бях убедена.

— Възможно е. — Той едва ли се съмняваше по-малко от мене. Това се долавяше твърде ясно.

— Искате ли още едно питие? — попита Нелс, когато музиката замлъкна.

— Да, с удоволствие — отвърнах аз.

Седнах на една от пейките, които бяха наредени по края на танцовата площадка. Нелс изчезна в навалищата, близо до задната врата, където се намираше барът, а аз се огледах, търсейки го с очи. Изведнъж ми направи впечатление, че откакто мина часът на коктейла, не бях видяла никой от останалите.

— Как се забавляваш, Андре?

Гласът на Хънтър се разнесе вляво от мене и аз се обърнах натам. Веднага почувствах силното му излъчване. Времето почти не

беше променило класическата красота на лицето му и няколкото сиви кичура в косите му го правеха да изглежда само по-интересен.

— Тъкмо се чудех къде останаха всички други — казах аз.

Той сви рамене.

— Вероятно танцуват.

— А Марица?

— Тя отново има главоболие. Заведох я обратно в Крепостта, за да вземе една таблетка и да може да заспи, макар да се съмнявам, че ще го направи.

— Какво искаш да кажеш? — попитах без особен интерес. Единственото, което мозъкът ми действително регистрираше, беше, че Хънтър сам се бе завърнал за танците. За да се види с мене ли?

— Не дойдох, за да говорим за нея — каза той. Гласът му звучеше приглушено.

— Тогава за какво?

— Трябва да поговоря с тебе.

— Това звучи доста сериозно.

— Винаги съм бивал сериозен, когато се е отнасяло за тебе.

Настойчивостта, с която той изрече това, беше като балсам, който заплашваше да приспи сетивата ми. Отчаяно се мъчех да извикам в паметта си всички обиди, които ми бе нанесъл. Но цялата ми затаена злоба изчезна пред умолителния поглед на неговите тъмни очи.

— Моля те, Андре, дай ми възможност да си поговорим, да ти обясня всичко. Дойдох тук единствено за да можем да се видим отново. Ако сега излезем, ще имаме възможност за това.

С ръка той ме изтегли да стана и ме преведе през тълпата към аварийния изход. Мислех да протестирам, но нещо по-силно — любопитство или остатък от старата любов — заключи устата ми. И в следващия момент Хънтър отвори вратата, за да изляза пред него. Погледнах още веднъж назад и видях русата глава на Нелс. Изглежда, че ме търсеше, но не бях сигурна дали ме е видял. При мисълта за това усетих болка, ала беше твърде късно.

— Какво имаш да ми... — Устните на Хънтър ми попречиха да продължа изречението. Като парализирана се намерих в прегръдката му за време колкото няколко удара на сърцето. После го отблъснах. — Какво, по дяволите, си въобразяваш? — извиках гневно.

— Аз те обичам, Андре — каза той тихо.

— Не е ли малко късничко за подобно обяснение? — попитах строго. — Закъснял си при наличието на съпруга и на един син.

Хънтър въздъхна.

— Надявах се, че няма да бъде така — отвърна той. — Преди десет години направих грешка, но оттогава плащам за нея. Ти познаваш Марица и си ни виждала заедно. Не е нужно човек да бъде психолог, за да разбере, че ние вече сме стигнали до границата, където хората едва се понасят. Що се отнася до моя син... — Хънтър сви рамене. — Той няма да ми попречи...

— Значи ти си настоявал за тази среща, за да можеш да съживиш един стар роман, така ли?

— Не говори така, Андре — помоли той смирено. Искаше отново да ме привлече към себе си. Аз обаче се отдръпнах.

— Нищо ли вече не изпитваш към мен? — попита той с тон, твърде различен от предишния, с който ми беше говорил. Погледнах го и се опитах да разбера чувствата си.

— Вече не изпитвам нищо друго, освен състрадание — признах накрая. Очаквах спонтанен изблик на чувства, но не последва нищо такова. Хънтър само изглеждаше мрачен.

— Аз и не заслужавам друго — каза той. — Но все още се надявам. Винаги ще съм готов, Андре. Не можем ли да се споразумеем за някаква по-късна дата, когато се разведе с Марица и ще мога да дойда при тебе като свободен човек?

В течение на един миг се замислих, след това поклатих отрицателно глава.

— Вече не сме млади хора, Хънтър, и онова, което бе някога, е мъртво, така както е мъртва Бетси. — Името ми се изплъзна от устата, преди да мога да се въздържа, мразех себе си самата за тази спонтанност. Смъртта на Бетси беше една трагедия и нямаше нищо общо с това, което беше между мене и Хънтър.

Няколко секунди той ме гледа втренчено, после рязко се обърна и потъна в тъмнината. Останах още малко време, докато допусках, че ще се върне, но нищо не се помръдна. Чуваше се само трясъкът на гръмотевици. Изведнъж цялата местност бе осветена от светкавица. Забързах към сградата. Когато стигнах до входа, установих, че оркестърът бе престанал да свири. Посетителите забързано вземаха мантата си, за да си тръгнат. Джеймс и Беатриче тъкмо излизаха.

— Чу ли? — попита ме Беатриче смутена.

— Гръмотевицата ли? Естествено.

Беатриче се обърна към Джеймс.

— Няма нужда да ме придружаваш до Крепостта. Нали сега ще сме двете с Андре. Отивай с колата при децата!

Джеймс не възрази. Той залепи една бегла целувка на устните ѝ и изчезна в мрака.

— Що за препускане е това? — попитах аз и се учудих, че вече никъде не виждах Нелс.

— Не чу ли предупреждението?

— Какво предупреждение?

— Очаква се буря и помолиха гостите, които не живеят тук, веднага да се върнат в Биг Спрус, преди тя да се е разразила.

Открих Нелс и повлякох Беатрис към него.

— О, тук ли сте? — извиках аз и му се усмигнах.

Очите му ме гледаха като непозната, но Нелс вежливо ми подаде ръка.

— Къде е вашият съпруг? — попита той Беатриче.

Тя му обясни, докато напускахме сградата.

Бързината, с която се бяхме устремили към Крепостта, правеше невъзможен какъвто и да било разговор. Стигнахме дотам точно в момента, когато прокапаха първите дъждовни капки. Веднага след това проехтя гръмотевица, която сякаш разтърси старите стени чак до основи. И изведнъж се заизлива дъжд като из ведро. Погледнах към Нелс.

— Бих могла да ви обясня — започнах аз. Усмивката му беше толкова студена, че думите ми замръзнаха в гърлото.

— Не е необходимо — каза той. — Бях предупреден и не искам да слушам. Лека нощ, Андре.

Той си тръгна. Неговият широк гръб като че ли издаваше недружелюбие към мене. Преглътнах надигащите се сълзи и последвах Беатриче през хола и нагоре по стълбището.

12

Когато отворих очи, беше студено и сиво. И първото, което ми направи впечатление, бе дълбоката тишина наоколо. Моят часовник показваше пет и половина. На изток вече се развиделяваше и макар тъмни облаци още да покриваха небето, дъждът бе престанал. Мръзних, болеше ме главата. Струваше ми се, че стаята се върти около мене. Имах усещането, че бурята, която въвн бе утихнала, сега минаваше през моята стая. Един звук като писък на котка долетя откъм банята и ме накара да скоча бързо от леглото. Пуси, която лежеше в краката ми на леглото, възбудено трепна и наостри уши.

— Тигър — пошепнах аз. — Тигър, ти ли си тук?

Вратата на банята, която беше само притворена, се раздвижи и нещо тъмно дойде насам. Но в черния полумрак не можах да разбера дали това беше котка на кафяви и черни ивици. Вратата, която водеше към стаята на Марица, се блъсна.

— По дяволите! Не можеш ли най-после да прогониш тази проклета котка? — попита Марица. Тя млъкна, щом погледът ѝ попадна върху Пуси. Викът престана, но едва след като Марица вече бе видяла, че не бе надаван от Пуси. Тя изглеждаше така, сякаш изобщо не бе спала.

— Не беше ли Тигър? — пошепнах аз.

Марица поклати глава.

— Не, не вярвам. Няма никакви призраци. Ти си довели отнякъде и друга котка и я използваш, за да ме тласнеш към безумие. Искаш мъжа ми и се опитваш така да ме изтормозиш, че сама да се откажа от него. Винаги си ме мразила и сега искаш реванш.

Мислех си за моята среща с Хънтър от изминалата вечер. Съвсем за малко у мен припламна чувство за вина, но веднага угасна и гневът ми отново взе връх.

— Това е Тигър — казах аз. — Може би иска да узнае защо в онази вечер Бетси те е търсила два пъти. Тя е била в стаята при Тами и е искала да се види с тебе. Успя ли да те намери?

Марица се олюляваше насам и натам като тръстика в буря.

— Ти си побъркана — избликна тя. — Бетси беше твоя приятелка и при най-добро желание не мога да си спомня някога да съм я виждала заедно с Тами. В онази нощ аз бях заминала и не съм я срещала. Тя сама се е хвърлила от скалите. И ти го каза при разследването. Никой не я е убил, тя беше душевно болна, умопомрачена.

Очите на Марица ме гледаха с израз на безумна омраза.

— Може би ти си я тласнала към лудостта, както сега се опитваш да направиш с мене, но с мене няма да сполучиш, Андре! Няма да ти го дам. Той принадлежи на мене и на нашия син. Никога, никога няма да го имаш.

Вратата към банята рязко се отвори и в рамката ѝ се появи Сам със сънливо лице. Отхвърлих завивката и станах.

— Честна дума, Марица, аз не го желая! Отдавна съм го надраскала. — Посегнах към халата си и се вмъкнах в него. Докато се обличах, чух как Марица напусна моята стая.

Сам влезе и затвори вратата след себе си.

— Какво се случи? — попита тя и се отпусна върху моето легло. — И какво, за бога, ѝ става на твоята котка? С виенето си тя ме разбуди.

— Това беше Тигър, не Пуси — отвърнах спокойно. — Той събудил и Марица, затова тя влезе тук. — Седнах на един стол и тогава я попитах: — Искаш ли да знаеш какво е търсил тук Тигър?

— Не съм сигурна дали желая да го чуя — отвърна Сам. — Докато всъщност нашата среща тук се превръща в изравяне на неприятни неща от миналото, нямаме големи изгледи да ѝ се наслаждаваме.

— Аз положително няма да ѝ се наслаждавам докрай — отвърнах студено. — Сега, след като зная, че Бетси е била убита.

В тишината, която последва моите думи, чух отново да трополят първите капки на започващия дъжд. После Сам се засмя високо и напрегнато.

— Ти, естествено, ме разсмиваш — каза тя, — но аз изпитвам състрадание към Марица. А ти просто отиваш твърде далеч.

Изпълни ме силен гняв.

— Наистина ли вярваш, че разглеждам смъртта на Бетси като нещо, с което могат да се правят шеги? — попитах ядно.

— Вече не те познавам толкова добре, че да мога да съдя за това — отвърна Сам. — Ти много си се променила, Андре. Станала си съвършено друг човек. А и не разбирам какво искаш да постигнеш с тази история за смъртта на Бетси. Това е случай отпреди десет години и днес вече нищо не може да се промени. Защо не оставиш тази работа на мира.

В същия момент аз я изгледах.

— Не мога да я оставя, след като зная, че някой е убил най-добрата ми приятелка. Ти би ли могла да го направиш, ако беше толкова близка с Бетси?

Сам се изчерви.

— Не ме гледай с такъв упрек — прошепна тя. — Ти беше тази, която каза на полицията, че Бетси трябва да се е хвърлила.

Кимнах със съзнанието за вина.

— А сега пък аз ще съм тази, която ще каже на полицията, че Бетси не го е направила.

— Само върху свидетелството на една котка, която от два месеца е мъртва? Да не би да искаш да цитираш някакъв дух? — Думите й звучаха зло. — Трябва да бъдеш предпазлива. Иначе могат да те тикнат в лудницата.

Преглътнах мъчително.

— Готова съм да призная, че още нямам никакви доказателства — казах аз, — но е възможно утре до обед да ги издиря.

— Какво ти дава основание за такава надежда? — попита Сам с присвити очи.

— Госпожа Келог още пази една кутия с нещата на Бетси. Тя ме помоли някога да ги прегледам. Може би там има нещо... — Замлъкнах. Възможно бе това да е напразна надежда.

Сам поклати глава. После стана, отиде до прозореца и дълго се взира навън.

— Не мога да си представя, че ти ще намериш нещо, след като полицията не успя.

С това тя изрази съмнението, което и аз изпитвах.

Сам си беше отишла. В монотонен ритъм дъждовните капки шумяха по стъклата на прозорците. Отново се мушнах в леглото. Още

нямаше шест часа. Чак от осем в трапезарията сервираха кафе. Изкарах в дрямка още един час и чак тогава спокойно се облякох. С другите се срещнах едва по разкаляния от дъжда път към трапезарията. По вежливото държане на Сам и на Марица схванах, че са решили да поддържат един вид примирие, затова и аз възприех същото поведение. Никакво скарване нямаше да бъде в мой интерес. В мига, когато отворихме вратата към Крепостта, госпожа Келог извика:

— Деца, чухте ли вече?

— Какво е станало? — попита Беатриче и бързо тръгна към госпожа Келог.

— Мостът е разрушен. Ние сме отрязани от града.

Беатриче пребледня.

— За бога! — извика тя. — Да се надяваме, че Джеймс е стигнал при децата. Случило ли се е нещо в Биг Спрус?

— Не, не, естествено, не. Реката не е излязла извън бреговете. Някакво дърво, улучено от гръмотевица, било повлечено и повредило един от пилоните на моста.

— Бих ли могла да телефонирам в града? — попита Беатриче. Тя не изглеждаше много успокоена от обясненията на госпожа Келог.

— Разбира се, на драго сърце можете да ползвате нашия телефон — каза госпожа Келог.

— Ще бъдеш ли така добра да попиташ веднага и за Грант — каза Сам със страх в погледа.

— Ще се осведомя за всички — обеща Беатриче.

Двете с Беатриче последвахме госпожа Келог през хола. Когато влязохме в нейното жилище, попитах:

— Какво стана с кутията? Ще ви бъде ли удобно, ако сега прегледам тези неща?

— Естествено, мила. За съжаление още не съм ги извадила, при цялото вълнение забравих. Но ще помоля Нелс да го направи, докато Беатриче свърши своя телефонен разговор. И аз самата съм загрижена за мъжете.

Беатриче телефонира. По израза на лицето ѝ и по нейния глас познах, че се беше свързала с Джеймс.

— Знаете ли — казах аз, — защо всъщност сама да не сляза долу в мазето и да видя нещата на Бетси?

— Добре, щом искате... — Госпожа Келог замълча. Беатриче остави слушалката. — Всички здрави ли са? — попита тя.

Беатриче поклати глава. Изглеждаше някак угрижена.

— Джеймс каза, че той и другите благополучно са стигнали с колите до Биг Спрус. Едва тази сутрин са узнали, че мостът е разрушен.

— В какво тогава е проблемът?

— Хънтър го нямало. Той заедно с Мат обитавал една стая в мотела. Миналата нощ обаче не се прибрал.

— Но Хънтър напусна танцовата забава, преди да се разрази бурята... — започнах аз. После смутена наведох глава. — Нали Марица имаше главоболие и затова по-рано се върна в Крепостта.

Госпожа Келог кимна. Явно тя не бе разбрала правилно моите думи. Изпитателните очи на Беатриче обаче не се откъсваха от лицето ми.

— Мисля, че сега мога да се заема с работа — отбелязах аз, — ако ми кажете къде да намеря кутията...

— В склада, Андре, където е багажът. По това време долу има малко неща. Без особени усилия ще я откриете.

13

В мазето миришеше на плесен, макар различните помещения да бяха много чисти. Отделението с багажите, до което лесно можеше да се стигне с асансьора или по една стълба, беше почти празно. Там имаше само няколко куфара и голяма картонена кутия, поставена върху стара ракла. Взех кутията и един по-голям куфар и ги пренесох под лампата, която слабо осветяваше помещението. Седнах на куфара, сложих кутията на скута си и започнах да я проучвам. Първо ми попаднаха няколко писма и един дневник, които отделих настрана. Останалите книжа прегледах бързо. Бяха сметки, при това имаше няколко снимки и връзка изрезки от вестници. Предпазливо измъкнах една изрезка. Тя беше първата страница на вестника на Бит Спрус и носеше датата от деня преди смъртта на Бетси.

„Тайнственият автомобил още не е идентифициран.“

Статията събуди у мене мрачен спомен.

„Вече три дни — пишеше там — водачът на колата, която малко преди моста към Биг Спрус се е занесла, блъснала седемдесет и четири годишния Джеймс Макдий и го е повлякла към реката, още не е открит. Макдий, който почина вчера сутринта, все пак може да каже, че се отнасяло за спортна кола, която пътувала към града с угасени фарове. Макдий ще бъде погребан...“

Посегнах към втората изрезка, но преди да я докосна, тишината в мазето беше прорязана от писъка на котка. Изплашена, поисках да се обърна, ала не успях. Зад себе си вече виждах сянката на човек. После

почувствах умопомрачителна болка в главата, от която едва не загубих съзнание. Леден студ прониза тялото ми. Някъде отдалеч до мен стигна шумът на асансьора. Опитах се да повдигна клепачите си, но те бяха натежали. Болката в главата ми ставаше все по-нетърпима.

— Андре, Андре, тук долу ли сте? — Гласът беше дълбок и звучеше малко раздразнено. Успях да отворя едното си око, но видях само тъмнина. Опитах се да раздвижа ръката си и извиках от болка. Светлината пламна. — Андре, мили боже, какво е станало с вас?

Нелс ме вдигна на ръце. Вратата към асансьора беше отворена. В следващия момент той вече ни изкачваше нагоре.

— Ръката ми — простенах аз.

— Не говорете — каза Нелс, докато вратата на асансьора се отвори и няколко души ни заобиколиха. Той ме пренесе през хола в жилището на госпожа Келог. Там внимателно ме сложи на кушетката и ме покри с одеяло. После със сръчни пръсти опипа главата ми. — Силен удар сте получили — установи Нелс.

— Мислиш ли, че един аспириин може да помогне? — попита госпожа Келог.

Нелс кимна, а тя напусна всекидневната.

— Какво, по дяволите, сте правили долу? — попита той ядосано.

Опитах се да заговоря, но никаква дума не излезе от устата ми. Госпожа Келог се върна и аз с мъка преглътнах аспирина с малко вода. Дишах тежко.

— Някой ме нападна — съобщих. Говорех бавно и предпазливо. — Тъкмо преглеждах кутията и тогава някой... — Потръпнах от спомена за обезумяващата болка.

— Вие ще останете тук да се съвземете — каза госпожа Келог. — Нелс, защо не отидеш долу в мазето и да огледаш дали няма да намериш нещо и да разбереш кой я е нападнал?

Нелс скочи.

— Но ти ще стоиш тук, лельо Анги — нареди той. — Не я оставяй нито за момент сама.

Нелс излезе. Когато ключалката на вратата щракна зад него, госпожа Келог ме попита:

— Мога ли да направя още нещо за вас?

— Бих ли могла да получа чаша кафе или чай... — прошепнах аз. — Толкова ми е студено.

— Ще ви донесе чаша кафе.

Тя вече излизаше. Аз се сгуших в одеялото и се опитах да премисля случилото се. Кой би могъл да ме нападне? И преди всичко защо? Стигнах до отговора няколко минути след като госпожа Келог ми бе донесла кафето.

— Намери ли нещо? — попита тя Нелс, когато той влезе отново.

Племенникът ѝ поклати глава.

— Нито следа от когото и да било, нито следа и от кутията.

— Какво? — Аз се изправих. Усещах силна болка в главата, но се опитах да я превъзмогна. — Сигурен ли сте?

Нелс седна на стола срещу мене.

— Убеден съм, че кутията е причината, за да бъдете нападната — каза той. — В нея трябва да е имало нещо, което нито полицията, нито аз сме забелязали.

— Вие ли?

— Да, аз видях кутията през последната седмица, когато свалих долу куфара си, и... Е, нали все пак дойдох тук, за да изследвам причините за смъртта на Бетси Потър. Така...

— Не би било справедливо ти да ровиш книжата, Нелс — каза госпожа Келог неодобрително.

— Покрай другите си таланти, аз имам зрителна памет, която почти фотографира видяното — каза той, — така че мога да ви направя точно описание на всичко, което беше в кутията.

— Не зная дали би трябвало да те похваля за това ти качество — подхвърли госпожа Келог. — Макар Бетси да е мъртва, тя има право личните ѝ неща да останат недокоснати.

— Лельо Анги, за подобни размишления сега нямаме време — възрази Нелс приветливо.

— Какво мислиш за това?

— Убеден съм, че е било убийство, Бетси Потър е знаела или е видяла нещо, за което не би трябвало да има свидетели. Ето защо е била блъсната от стръмните скали. Сега, тъй като Андре поиска отново да възобнови издирването, оня, който е забъркан в играта, се страхува, че нещо би могло да излезе наяве. — Нелс ме гледаше открито. — Веднъж вече ви предупредих да бъдете внимателна.

— Какво искаш да кажеш? — попита мисис Келог.

— Кутията изчезна, но този, който нападна Андре, не знае какво и доколко преди това тя вече е видяла. Докато мостът не бъде поправен, аз няма да я оставя нито за секунда сама. — Нелс стана и се приближи, седна на кушетката в краката ми. — Ясно ли е?

— Но аз ви моля — подхванах, — тук съм абсолютно сигурна. Наоколо ми има толкова много хора...

— Един от тях обаче се опита да ви убие.

Думите на Нелс ме накараха за момент да се вдървя.

И те провалиха опита ми да си вдъхна кураж.

— Кой знаеше, че вие слязохте в мазето? — попита той.

— Аз и Беатриче — обясни госпожа Келог, — но ние не можем...

— Кой друг? — Нелс прекъсна леля си. Поразмислих малко. В себе си се противях да разглеждам като подозрителна дори Беатриче. От всички мои приятелки тя ми се струваше последната, която би трябвало да се вземе под внимание в подобен случай, особено след като сама ме бе насърчавала да разкрия истината за смъртта на Бетси.

— Всеки би могъл да го знае — добавих аз. — Тази сутрин разказах на Сам за кутията, възможно е другите да са чули или Сам да им е съобщила. Беатриче би могла да каже на останалите, че съм слязла в мазето, за да прегледам кутията. Но не вярвам... Те са ми приятелки и...

Тъмносивите очи на Нелс бяха безмилостни.

— Всички те са познавали Бетси. Живели са в близост и са общували с нея, както и с вас. Как може да сте толкова сигурна, че не е била някоя от тях? — Гледах надолу към ръцете си.

— Не зная, но моят усет ми подсказва, че нападателят беше мъж.

Никой не ми отговори. Усещах как нещо ме души за гърлото. Беше достатъчно страшно дори само да си помисля, че някой е замесен в смъртта на Бетси, а сега бях очи в очи с вероятността една моя предишна приятелка да дебне случай да ме убие. За мен беше почти непоносимо.

Госпожа Келог стана с въздишка.

— Трябва да отида да се погрижа за галаобяда — каза тя.

Аз се опитах да се поизправам, но нов пристъп на болка ме накара пак да се отпусна на възглавницата.

— Вие би трябвало да останете да лежите! — заповяда Нелс. Той не се помръдваше нито на сантиметър от мястото си на края на

кушетката.

— Но и аз искам да отида на тържествения обяд. Достатъчно дълго лежах. Трябва сама...

— Вие ще останете тук и заедно с мене ще ядете шунка с яйца, а ако преживеете и това, после ще разговаряме за Бетси.

Когато госпожа Келог излезе, аз блажено се протегнах. Щом не бива да ставам, то може би е по-добре малко да поспя. Но Нелс ме гледаше така загадъчно, че станах неспокойна.

— Да нямам някакво петно от прах на носа си? — попитах аз, тъй като мълчанието беше безкрайно.

— Няколко — отвърна той. Бързо се наведе над мене и устните му докоснаха лицето ми. — Тука и тука...

— Какво ви хрумна? — попитах аз ядосана.

— Че ще убия всеки, който пристъпи близо до вас. — Гласът му звучеше спокойно, но все пак в него имаше един оттенък, от който се разбираше, че бе в състояние да изпълни закана си. — А миналата вечер защо бяхте излезли навън с Хънтър Коул?

Въпросът беше толкова директно поставен, че за момент не можех да проговоря. После свих рамене.

— Не зная какво общо има това със смъртта на Бетси — отвърнах аз хладно.

— Още ли го обичате? — Отворих уста да протестирам срещу този въпрос, но преди да мога да кажа нещо, Нелс продължи: — Имам право да го зная, защото ви обичам.

Раздразнението ми угасна.

— Е, добре, добре — казах аз. — Хънтър ме изведе навън, за да ми разкаже, че те с Марица ще се разделят и че той иска да възобнови нашата връзка.

— А вие какво му отговорихте? — Нелс ме питаше така равнодушно, сякаш беше съдия-следовател, но изразът на лицето му даваше да се разбере колко важен за него бе моят отговор.

— Че той се опитва да възкреси нещо, което вече не съществува. Нямам никакъв интерес към Хънтър Коул.

— Какво се случи после?

— Той си отиде. Аз почаках още няколко минути, после се надигна бурята и затичах към вратата. Там срещнах Беатриче. Останалото вие го знаете.

— Известно ли е на госпожа Коул за вашето малко рандеву?

Вдигнах рамене.

— Сам ме видя да излизам, но не зная дали тя го е споделила с някого. Съмнявам се. По това време Марица бе в доста лошо настроение, като че ли те с Хънтър се бяха скарали, преди тя да напусне танцовата забава. Привидно Хънтър е заминал, но той във всеки случай вече не се намира при съпрузите на другите в Бит Спрус.

— Какво?

— Тази сутрин Беатриче разговаря по телефона с Джеймс — разказах аз. — Тя се осведоми и за останалите, при което узна, че последната нощ Хънтър не се е върнал в мотела.

— В такъв случай той би могъл да бъде още тука, нали?

— Но ако бе така, положително някой би го видял — отвърнах аз. — Защо трябва да стои тук? Той знае, че аз казвам това, което мисля. Допускам, че Хънтър е на път към адвоката — специалист по бракоразводни дела.

Замълчахме за няколко минути. После Нелс стана.

— Сега си почивайте — каза той, — това ще се отрази добре на главата ви. А когато се наспите, бихме могли заедно да се нахраним.

Когато се събудих, веднага усетих миризмата на пържена шунка. Внимателно седнах, сънят наистина бе направил чудо. Макар главата ми да бе чувствителна на всяко докосване, мъглата пред очите ми беше отстъпила назад и пулсиращата болка беше позатихнала. Надигнах се и станах, водена от примамливия аромат. Нелс ме погледна изненадан, когато пристъпих в кухнята.

— Защо станяхте? — попита той. — Щях да ви донеса там яденето, ако бяхте ме повикали.

Нелс извади чинии и прибори от кухненския шкаф, после вдигна тигана от печката и ми напълни чинията.

— Чувствам се по-добре — отвърнах аз. — Главоболието ми поотслабна.

— Яжте! — заповяда той и постави на масата пред мене и чаша мляко.

Опитах. Беше много вкусно.

— Вие сте много добър готвач — установих аз.

— Щом човек е ерген, би следвало да бъде — отвърна Нелс. — Но когато се оженим...

Смутена го погледнах втренчено, ала после бързо продължих да се храня.

— Някой трябва да бди над вас, да ви пази продължи той с усмивка. — Не искам втори път да ви намирам паднала на пода, както тази сутрин...

— Навярно би било по-добре, ако сега разговаряме за смъртта на Бетси — казах аз, стараяйки се да променя темата.

Нелс беше мъж, в когото човек лесно може да се влюби. Но този път държах да бъда сигурна. В продължение на повече от десет години вярвах, че обичам Хънтър Коул, а се бях заблуждавала... Не исках повторно да направя същата грешка.

— Е, и какво имаше още в кутията? — попитах аз.

— Ще се опитам да си припомня — отвърна той. — И така, първо, там бяха писмата от приятеля на Бетси и един дневник.

— Открихте ли нещо важно в тях?

— В писмата не, а и в дневника нямаше кой знае колко показателни неща. Всичко, което мога да кажа, е, че в оная последна седмица преди смъртта трябва да се е случило нещо, защото липсва каквото и да е вписване на лично преживяване.

— Как си обяснявате това?

— Само нейната последна записка в дневника беше забележителна. Стори ми се, че тя е искала да запише нещо, а после не е могла да го облече в думи.

— Разказвайте по-нататък.

— Е, там имаше още няколко сметки и изрезки от вестници. Можете ли да си обясните защо Бетси е събирала изрезки от вестниците за тази автомобилна злополука?

— Много се говореше тогава за нея, тъй като бе станала съвсем близо до колежа.

— Беше ли засегнала някой от тукашните хора?

Поклатих глава.

— Нямаше такива улики.

— Може би някой тайно е излязъл.

Присвих рамене.

— Допустимо е, но не го смятам за особено вероятно. Колежът винаги бе строго училище.

— Трудно ли беше тайно да се излезе?

Поклатих иронично глава:

— Всичко, което беше необходимо за подобно излизане, бе, да имаш някой, който е готов да слезе по стълбите и да ти отвори задната врата... и естествено малко късмет, за да не те заловят.

— Следователно в онази нощ може да е бил тук някой, който се е срещнал с приятелката си за един час в гората, после я е оставил, карал е бързо по планинския път надолу, при което колата се е занесла и се е озовала чак до реката.

Изтръпнах от ужас при тази мисъл. Вглъбена, казах:

— Първата част на историята естествено мога да я разбера. Някой се срещнал с приятелката си и дори пътувал без светлини. Оттук, от височината, автомобилните фарове могат да се виждат на доста далечно разстояние. И ако той не е искал да бъде видян... Но да продължи да пътува без светлини и по-нататък и да повлече един възрастен човек до реката и просто да изчезне, без да се погрижи за ранения... Това е равносилно на убийството на стария човек.

— По-късно той починал от нараняванията си — установи Нелс.

Поклатих глава.

— Не от раните. Умря от възпаление на белите дробове, което си навлякъл поради падането в студената река. Кракът му бил счупен. Това било единственото нараняване от злополуката. Ако шофьорът му бе помогнал, старият човек е щял да остане жив.

— Но ако бяха намерили водача на колата, той би получил строго наказание. — Нелс говореше тихо, сякаш на себе си.

— Нима искате да кажете, че оня, който ме удари по главата, го направи заради тази злополука отпреди десет години? — попитах аз недоверчиво.

— Защо Бетси е насъбрала тия изрезки от вестниците? Имаше ли такъв обичай изобщо?

Отрекох с поклащане на глава.

— Тя много рядко се зачиташе във вестник. Никоя от нас не правеше това.

— Следователно Бетси е имала някакъв особен повод да ги събира.

— Но какъв?

— Възможно е в оная нощ да е видяла някой тайно да излиза или да се връща тук.

— Не го вярвам.

— Известно ли ви е някоя от нейните съседки по стая тайно да се е измъквала от кулата?

Замислих се за малко. После кимнах.

— Всички ние си бяхме вкъщи оная вечер.

— А как ли е било с другите, които не са живеели в кулата, като Марица например?

Свих рамене.

— Стаята ѝ беше на втория етаж. Би трябвало да попитаме Тами.

— Помълчах за момент. У мен се надигна едно предположение. — Стаята на Бетси гледаше към задната страна на Крепостта, Следователно от прозореца си тя е могла да наблюдава задния вход и част от пътя към гората. Може би тъкмо е поглеждала нататък, и е видяла някой да се връща.

Нелс ме отведе във всекидневната и ние се отпуснахме на кушетката. Известно време се гледахме и си пожелах да имаме малко повече време за себе си. Но у мен взимаше надмощие интересът към необяснимата смърт на Бетси.

— Действително ли смятате, че съм застрашена от нещо, докато съм тук? — попитах аз жалостиво. — Сега, тъй като се чувствам отново по-добре, се поуспокоих.

— Престъпникът е преминал в нападение — каза Нелс сериозно. — Злополуката отпреди десет години е била нещо лошо, но тя е просто злополука и водачът на колата явно е изпаднал в паника. Значи няма предумишлено деяние. Нападението от тази сутрин обаче бе преднамерено. Някой е узнал, че вие сте отишли в мазето, за да преглеждате кутията, и е изпитал страх, че бихте могли да намерите нещо, което ще утежни положението му.

Треперех, макар в помещението да беше топло.

— Не се тревожете — казах аз. — В бъдеще никога няма да бъде толкова лековерна. Ако котката не бе изпищяла, аз щях... — Замлъкнах. Умът ми работеше трескаво.

— Какво щеше? — попита Нелс веднага.

— Забравих да ви го кажа. Малко преди да бъде нападната, отново чух Тигър, като че ли искаше да ме предупреди. Тъкмо се канех да се обърна към него, когато върху мен се стовари ударът.

Със сбръчкано чело Нелс се облегна назад на мястото си.

— Излиза, че вие дължите живота си на един котешки призрак — каза той, — поради което сте били принудена да се обърнете тъкмо в момента, когато ударът бил насочен, и не е могъл да ви улучи с цялата си сила.

— Да не би да искате да кажете... Да не би да вярвате, че Тигър често посещава това място? — попитах изненадана.

— Ако никой не си е позволил шегата да се преструва на котка, бихме могли да приемем и това. Всички чухме писъците, но никой, доколкото зная, не е видял котката.

— А сега какво трябва да направим? — попитах аз.

— Щом открием кой ви е нападнал, ще открием и убиеца на Бетси.

— Или най-малкото кой прикрива този убиец — допълних аз. — Не мога да си представя, че някой от тукашните хора я е убил, Нелс.

Известно време той не продума нито дума. По-късно продължи замислено:

— На драго сърце бих повярвал, че е бил някой съвсем чужд. Но каква причина би имал? Все пак непознатият няма как да е научил какво става в Крепостта.

— В никакъв случай — съгласих се аз. Погледнах часовника си. — Другите скоро ще се върнат. Затова след малко трябва да отида горе.

— Вие ще се качите горе и ще си вземете всичко, което ви е необходимо за нощта. Аз ще спя в едно от свободните помещения, а тази нощ ще пренощувате в моята стая.

— Но моля ви... — започнах аз. В момента обаче болката в главата ми попречи да продължа да говоря. — Е добре — казах потисната и отново си пожелах никога да не бях се завръщала на това ужасно място. В следващия момент обаче осъзнах, че тогава никога нямаше да се запозная с Нелс.

— Ако другите се върнат, докато сте горе, не разказвайте нищо за това, което ви сполетя — предупреди ме Нелс.

— Защо не?

— Помолих леля Анги да каже на останалите, че сте изпаднали в безсъзнание и се чувствате слаба, за да вземете участие в галаобяда.

— Защо, за бога, сте го направили?

Нелс повдигна рамене. Изглеждаше малко смутен.

— Сам не зная. Моят опит на детектив е заимстван само от криминалните романи, а там детективите пазят всичко в тайна: история като вашата би се разпространила със скорост на вятъра из целия колеж, а на мен ми се иска да си осигуря известно време за моето проучване, преди цяла тълпа други хора да се намеси в действието.

Използвах асансьора до втория етаж, после се заизкачвах нагоре по стълбите към кулата. Тъкмо когато исках да вляза в моята стая, се случи това... Съвършено неподготвена, получих в гръб толкова силно блъскане, че се намерих в стаята, олюлявайки се. Зад мен щракна ключалката на вратата. Паднах върху леглото и запазих главата си с ръце. Със силно разтуптяно сърце очаквах следващия удар. Минаха минути, нищо не се случи. Предпазливо се изправих и се огледах наоколо. В стаята ми беше истински хаос. Всичко беше безразборно разхвърляно. Едно жалостиво мяукане в съседната стая ме накара бързо да отида към вратата, за да пусна Пуси да влезе тук. Но вратата беше заключена.

Засилих се към вратата на банята — и нея не можах да отворя. Бях затворница в кулата и щях да бъда такава най-малкото до момента, докато другите се върнат от обяда или докато Нелс загуби търпение. Да викам за помощ, беше безсмислено. Никой не можеше да ме чуе. Неочаквано ме обзе страх за Нелс. Ако и на него нещо му се случи... Не исках да изведа тази мисъл докрай. Внезапно чух стъпки зад вратите на съседните стаи от двете ми страни. В един момент се спрях, заслушвайки се. От страх сърцето ми затуптя по-бързо. Но после разпознах гласа на Сам.

— Пуси, какво правиш тук, защо не спиш в твоята стая?

— Сам — извиках аз. — Сам, аз съм заключена.

— Андре, ти ли си? — Чувах токчетата ѝ да тракат по плочките на банята. След това чух да се превърта ключ. В следващия момент Пуси се стрелна през вратата. Сам я последва. — Какво, за бога, е станало? — попита тя, хвърляйки поглед към безредието. — Какво се е случило?

— Когато дойдох тук, в стаята ми имаше някой — отговорих аз. — Някой бе преровил всичко и като чу, че идвам, ме блъсна към леглото и избяга, след като заключи вратата отвън. — Не можех да изрека нищо повече. Гласът ми отказваше да ми служи.

— Но кой? — Погледът на Сам издаваше неверие. — Всички, освен тебе бяхме оттатък на тържеството.

— Явно не всички — казах аз и посочих към чекмеджетата, които със сила бяха изтеглени от скрина — или смяташ, че Пуси е направила това?

Тя ме изгледа раздразнено, после кимна.

— Единствено твоят стол остана празен. Какво ти е? Госпожа Келог отговори на нашите въпроси доста неопределено.

— Ще ти обясня по-късно — казах аз, докато вдигах Пуси на ръце. Първо ще отключа другата врата, после ще слеза долу и ще разкажа на Нелс какво се случи. Разбира се, бавно, колкото ми е по силите.

Нелс вече ме очакваше с нетърпение в хола.

— Къде, за бога, се скрихте за толкова дълго? — улови ръката ми и ме потегли напред.

— Бях заключена в моята стая — отвърнах аз.

— Какво? Заключена ли? От кого?

— Вероятно от същата личност, която ме нападна и в мазето — казах аз. — Моята стая е в пълен безпорядък. Някой е преровил всичко.

— Той би могъл да ви убие! — процеди през зъби Нелс. — Само ако знаех... Леля Анги ми разказа, че всички, освен вас са били на тържествения обяд. Значи не би могло да бъде никое от момичетата...

— А мъжете са в Биг Спрус — обясних му аз. — Поради разрушения мост никой не може да опътува или да пристигне тук. Да не би да мислите, че е бил Хънтър?

— Е, смятам, че трябва първо да извикаме полицията. После бихме могли да поговорим с вашите приятелки, особено с Марица. Може би тя знае какво става тук и ако действително се разделя с Хънтър, навярно ще е готова да ни помогне.

Нелс ме въведе отново в жилището на своята леля и вече не проговори нищо. Във всекидневната той вдигна телефонната слушалка и почна да набира.

— Проклятие! — промърмори на себе си.

— Какво има? — попитах аз.

— Няма връзка — отговори Нелс. — Ще се опитам да телефонирам от канцеларията.

Останах сама в стаята и седнах на кушетката. Взех Пуси на скута си. Веднага след това влезе госпожа Келог.

— Стори ми се, че чух Нелс — каза тя. — По-добре ли сте, Андре?

— Много по-добре, благодаря! — отвърнах аз. — Нелс тъкмо отиде в канцеларията, иска да телефонира оттам. Апаратът тук, изглежда, не работи.

— От целия колеж няма никаква връзка с външния свят — каза госпожа Келог.

— Може би някой е скъсал главния кабел — предположих аз. Скочих. — Някой се опитва да ни изолира тук! — почти извиках.

— Какво говорите, дете? — попита госпожа Келог. По израза на лицето ѝ личеше, че тя бе близо до това да се съмнява в моя разсъдък.

Видях се принудена да ѝ дам едно обяснение.

— Докато всички вие бяхте в трапезарията, аз се качих в стаята си и я намерих в пълно безредие. В мое отсъствие някой е проникнал там и я е преровил. Явно попречих на неговото търсене, но той успя да избяга и дори да ме заключи в стаята.

Госпожа Келог клатеше глава, неспособна да разбере това.

— Но всички настанени тук бяха на обяда. Вие с Нелс бяхте единствените, които останахте в сградата, а той...

— Да, официално ние бяхме единствените тук — съгласих се аз. — Но е възможно тази сутрин някой да се е скрил в мазето. Може би същият, който взе кутията, без да е сигурен дали в края на краищата няма някой наблизо...

— Нищо вече не разбирам — каза госпожа Келог, клатейки глава. После замълча.

Нелс се върна във всекидневната.

— Телефонната връзка трябва да е прекъсната нарочно — съобщи той. — Някой има интерес да ни попречи да извикаме полицията.

— Полицията ли? — Госпожа Келог беше пребледняла. — Тогава ти наистина вярваш, че Бетси е била убита. Защо?

Нелс ме изгледа. После отговори:

— Лельо Анги, ние с Андре мислим, че Бетси е трябвало да умре, защото в нощта, причинила смъртта на Макдий, вероятно (чрез

някой човек, който е имал среща тук, в колежа), тя е видяла нещо важно, засягащо човек от колежа.

Кимнах в знак на съгласие с неговите думи. Когато той свърши, продължих:

— Зная: цялата работа е твърде далеч във времето, но няма никакво друго обяснение за това, което се случи. Бетси трябва да е видяла нещо и навярно е отишла при момичето, замесено в тази история, за да говори с него. — Замълчах за момент, сама се изплаших от собствените си думи, после с един поглед към Нелс продължих: — Да, именно това е искала тя — да отиде при момичето, да му каже какво е наблюдавала и да го подтикне да разкаже цялата история на когото трябва.

Госпожа Келог кимна.

— Мога да си представя, че Бетси е постъпила така — съгласи се тя. — Но какво ви прави толкова уверени, че това би могло да бъде повод за убийството?

— Нападенията срещу Андре — каза Нелс още преди аз да мога да отговоря. — Всички злини започнаха от минутата, в която тя обяви, че иска да предприеме ново проучване за смъртта на Бетси. Някой не иска отново да се разнища цялата работа и този човек е готов дори да убие Андре, ако не му се отдаде по друг начин да попречи да се възобнови издирването.

— Но кой на този свят?...

— Освен нас момичетата от кулата са единствените, които знаят за намеренията на Андре — обясни Нелс.

— И Тами Куин — напомних му аз. Действително не й разказах твърде много, но от въпросите, които й поставях, тя би могла да извлече достатъчно и онова, което... — замлъкнах... — Марица! — извиках аз.

— Какво ви става? — попита ме Нелс учуден.

— Почти забравих след всичко, което се случи, че Тами ми каза: в онази вечер Бетси е търсила Марица.

Нелс стана. Челото му беше набръчкано.

— Възможно ли е Марица да е тази, която Бетси е видяла в нощта на злополуката?

Повдигнах рамене:

— Допустимо е, макар да не мога да си представя с кого ли би имала среща. Тя още нямаше постоянен приятел, също и след като се премести да живее при нас в кулата. Не мога да си спомня някога да е отивала на среща... докато тя и Хънтър... — В един момент във въображението ми изплува малката червена кола и как Марица и той в оня петък следобед се качиха в нея.

— Но Хънтър беше ваш приятел! — извика госпожа Келог учудена.

— Така си мислех и аз — отвърнах.

— Миналата вечер той напусна танцовата забава преди всички други. Не беше ли така? — Погледът на госпожа Келог ставаше все по-объркан.

— И аз допускам... — отвърнах тихо.

— Но Беатриче все пак каза, че последната нощ той не се върнал в мотела...

Нелс прекъсна леля си:

— Намирам, че вече е време да проведем един малък разговор с Марица и с другите момичета от кулата. Не смяташ ли, лельо Анги?

Тя стана.

— Искаш ли аз да отида при тях? — попита го тя.

Той кимна.

— Тъкмо сега не бих желал да изпускам Андре от очите си.

Госпожа Келог излезе. Аз се обърнах към Нелс.

— Какво възнамерявате с това? — попитах го.

— Единственото, което желая, е тяхното искрено мнение за цялата история — отвърна той.

Известно време мълчахме, като всеки следваше своите мисли, докато стъпки в хола не издадоха завръщането на госпожа Келог. Тя отвори вратата и влезе. Подире ѝ вървяха Сам, Беатриче и Филис. Само Марица липсваше.

— Къде е тя? — попита Нелс.

— Изчезнала е — отговори Сам. — Тя напусна кулата веднага след Андре и ние не знаем накъде е тръгнала.

— Вероятно иска да се срещне с Хънтър — казах аз убедено.

— Но нали мостът е разрушен? — отбеляза Сам. — Следователно няма възможност да се срещнат.

— Мисля, че Хънтър е още някъде тук, из околността — отвърнах аз. — Както узнахме, през последната нощ той не се е връщал в мотела. — Погледнах към Нелс и приех неговото кимане като настояване да продължа да говоря.

В стаята беше много тихо, докато разказвах за всички подробности от момента, в който видях призрака в огледалото, до тазсутрешното нападение върху мене. Не премълчах нищо, върху което бе изградена моята и на Нелс теория. Когато завърших, в стаята още доста време цареше мълчание.

— Но защо ти подозираш изключително Хънтър? — попита Беатриче накрая.

— Защото може да бъде само някой, който преди десет години е имал контакт с нас, а и днес още е в същата връзка. Вие четирите сте единствените, които знаехте, че имам намерение отново да възбудя проучване относно причините за смъртта на Бетси. Разказах на Сам за кутията. Възможно е тук стените да имат уши и някой... — Замлъкнах.

— Но тогава Хънтър още нямаше нищо с Марица — протестира Сам. — Защо е трябвало да има уговорена среща с нея?

— В същия петъчен следобед аз го видях с Марица — изрекох спокойно — и разказах за това на Бетси. Тами ми предаде, че по-късно Бетси е отишла, за да разговаря с Марица, но...

— Тами ли? — Беатриче и Сам извикаха в един глас.

— Смятам, че и тя би трябвало да присъства на този разговор — отбеляза Нелс бързо.

— Аз отивам — каза Беатриче, стана и забързано излезе от стаята.

Чакахме, без да говорим. Едва когато в хола проехтяха стъпки, Нелс скочи. Той отвори вратата на една доста смутена Беатриче.

— Къде е тя? — попита Нелс остро.

Беатриче сви рамене:

— Не зная. Почуках на нейната врата, но никой не отговори. Когато се опитах да я отворя, установих, че беше заключена.

Аз премислих няколко минути. Би могло да има толкова много причини, поради които Тами да не се е върнала в стаята си. Но собственият ми лош опит ме бе наплашил. Погледнах към госпожа Келог.

— Може би вие имате втори ключ за тази стая? — попитах я.

— Но това би било намеса в частен дом и... Смятате ли, че е необходимо? — попита госпожа Келог.

Въздъгнах.

— След всичко, което ми се случи, разбира се. Може би човекът мисли, че и Тами знае твърде много.

— Ще дойда с вас — заяви Нелс. — Ще чакам на стълбището, докато вие видите дали ще се намери някаква следа, която да ни насочи къде би могла да бъде Тами.

Той леко се усмихна, но погледът му беше загрижен, когато ме измери с очи, а на мен ми бе потребно да сбера цялото си самообладание, за да не се спусна към него и с един жест на любов да изтрия бръчките на угриженост от челото му. Това бе някакво странно спонтанно чувство, което мигом ми изясни колко много значеше за мене Нелс.

Не зная какво бях очаквала и все пак първият поглед към стаята на Тами ме разочарова. Тя беше идеално разтребена. Нямахше нищо разпиляно или оставено тук и там, единственият знак, че в това помещение живее някой, беше фотографията, поставена на тоалетната масичка. На снимката беше Тами с мъжа си и с техните четири деца. При вида на снимката нещо прободеше сърцето ми. Ако с моето решение отново да изровя събитията от миналото, над Тами е надвиснала опасност... Ние погледнахме в банята и изтеглихме чекмеджетата на вградените шкафови. Едва ли бяха минали и пет минути, когато вече установихме, че тук не може да се намери нищо.

— Изглежда, това не беше добра идея.

Пуси, която бе дошла с нас, излезе изпод леглото и се мушна под бюрото, за да продължи собствените си проучвания. При нейната задълбоченост ние изглеждахме като аматьори.

— Мисля, че трябва да излезем от стаята, преди Тами да се върне и да ни обвини, че я шпионираме — каза Сам.

— Излизай, Пуси! — извиках аз. Но нищо не се помръдна под бюрото. Изчаках още един момент, после извиках повторно. — Пуси, не ми прави номера — казах вече раздражено, коленичих, за да погледна под бюрото. Тъкмо бях мушнала главата си, когато срещу носа ми излетя свита на топче хартия. Трепнах и се отдръпнах, след като Пуси протегна лапичка към него. Но с едно рязко посягане взех топчето и го огледах.

— Какво има там? — попита Нелс, който тъкмо влизаше и надникна през рамото ми.

Изгладих хартията. На нея бяха написани няколко реда. Прочетох ги на глас:

Тами, искам да поговоря с теб за някои неща. Моля те в три часа ела зад училищната сграда.

Погледнах часовника си. С болезнена въздишка установих, че вече беше почти четири часът.

— Би трябвало да я потърсим — каза Нелс, а обърнат към мене, попита: — Чувствате ли се достатъчно добре, за да можете да дойдете с нас?

Кимнах. Ние напуснахме Крепостта и тръгнахме по алеята към училищната сграда. Земята беше още доста прогизнала, но от дърветата вече не се стичаха дъждовни капки. Въздухът беше приятно свеж. Заобиколихме училището. То се издигаше като сграда, в която е замрял всякакъв живот. Нелс ни направи знак с ръка.

— Внимавайте! Може би тук някъде ще открием по земята следи. Пръстта е твърде размекната.

Филис първа забеляза отпечатък от тънък дамски ток и ни извика при себе си.

— На Марица ли е? — попитах аз.

Филис поклати глава.

— Тя носеше обувки за тенис. Направи ми впечатление, защото те съвсем не подхождаха на облеклото ѝ.

— Е, тогава трябва да приемем, че тези отпечатъци са на Тами. Сега ни е нужно да намерим и отпечатъци от обувки за тенис.

Не след дълго открихме мястото, където Тами и Марица са се срещнали. Отпечатъците от обувките за тенис издаваха, че Марица е дошла от страна, противоположна на тази, от която е идвала Тами. Двете са се срещнали недалеч от входа на училището. Прегледахме околността и по-надалеч, за да открием накъде бяха тръгнали те. Но нямаше никаква следа, която да води от училищната сграда. Нелс се спусна към входната врата.

— Аха — каза той, когато тя с лекота се отвори. — Ето къде ще да е мястото на действието.

— Какво ще правим сега? — запитах аз.

Нелс не отговори, а зададе въпроса:

— Как изглежда сградата отвътре? Има ли други изходи? Твърде тъмно е, за да се открие нещо.

— От двата края на постройката нагоре водят стълбите, асансьорът е по средата — отвърна Беатриче.

— Добре. Предлагам да се разделим на две групи. Едната ще използва западното стълбище, а другата — източното. На всеки етаж всяка група ще проучва коридора до средата. Налага се, в случай че някой се опита да избяга с асансьора, тук долу да остави пост, който да задържи бягачия или бягачата.

— Аз ще пазя вратата — предложи Беатриче. — Дори само с фигурата си съм най-подходяща като чук за трамбовка.

Разделихме се, за да започнем претърсването. Не ще и дума, че Сам и Филис тръгнаха заедно, а аз останах с Нелс. В приземния етаж не намерихме нищо, с изключение на празна цигарена кутия в една от кофите за смет. Нелс надникна в нея замислен.

— Той би могъл да прекара нощта тук — каза Нелс. — Да, това би било възможно.

Продължихме да вървим по-нататък, внимателно оглеждахме всяко помещение. В средата на етажа се срещнахме със Сам и Филис. И те не бяха открили нищо. И на третия етаж не беше по-различно. Когато почнахме да се изкачваме към горния етаж, вече се съмнявах дали изобщо ще намерим нещо. И там всичко беше като замряло. В средата на коридора отново се срещнахме със Сам и Филис, чието търсене бе също толкова безрезултатно. С чувство на разочарование заключихме, че трябва да преустановим акцията си и да слезем долу с асансьора.

Нелс натисна копчето. Безмълвно влязохме в асансьора.

— Да се надяваме, че чакането не е изнервило Беатриче прекалено — каза Сам, когато долу излизахме от асансьора.

— Ние сме, Беатриче — извиках високо, докато вървахме през коридора към вратата, където тя бе останала на пост. Но не се чу никакъв отговор.

— Беатриче! — извика и Сам. — Беатриче, къде си?

Откъм отворената врата нахлуваше светлина и аз с усилие можах да потисна своя вик, когато видях фигурата, простряна на пода.

Вече не мога да си спомня как коленичих до Беатриче. Помня само странното чувство, което ме обля като вълна, когато тя полуотвори зелените си очи. В един момент Беатриче се взираше в мене с неразбиращ поглед. После съзнанието се върна.

— Той ме повали с удар — каза тя. Звучеше почти невероятно. — Той ме удари веднага, а щом паднах, те избягаха към гората, смятам.

— Кой ви удари? — попита Нелс.

— Естествено, Хънтър. — Беатриче се поизправи и разтърка тила си. — Марица излезе от асансьора. Наскоро след като вие бяхте тръгнали. Аз говорех с нея, когато някой изведнъж застана зад мене. Обърнах се и го познах. Той държеше нещо в ръката си.

— Вероятно същия предмет, с който нападна и мене.

Нелс застана до Беатриче и ѝ помогна да се вдигне.

— Всичко в ред ли е? — попита той кротко.

— Имам доста силно главоболие и нищо друго — отвърна тя с успокоителна усмивка.

— И Тами ли беше с тях? — попитах аз.

— Не зная.

— Всъщност това би могло да се открие по отпечатъците от стъпките. — Нелс забърза навън и напрегнато се вглеждаше в земята на площадката пред входа. — Да, ето ги отпечатъците от три вида обувки на хора, които наистина са се движили по посока на гората.

— Ще тръгнем ли след тях? — попитах го.

— Аз тръгвам — отвърна Нелс, — и то сам. Така е по-добре.

Ние гледахме подире му и видяхме още как той вдигна един клон, откършен от бурята през изминалата нощ, доста дебел и приличен на тояга.

Госпожа Келог прие с безпокойство вестта, че Нелс преследва Хънтър и Марица.

— Той би трябвало да изчака тук, докато уведомим полицията — каза тя ядосано.

— Нелс се страхуваше, че може да се случи нещо на Тами — вметнах аз колебливо.

— Горката Тами — каза Беатриче състрадателно. — Тя сигурно ще има да изживее смъртен страх. Защото Хънтър и Марица я замесиха в тази работа?

— Може би тя също знае, че във вечерта на злополуката Марица е била извън колежа — предположих аз. — В края на краищата при нейното завръщане някой трябва да е отворил.

— Глупаво е от нейна страна, че тя не ти е казала нищо — твърдеше Сам, докато отивахме към асансьора.

— Възможно е тя да не знае какви са взаимоотношенията — отвърнах аз. — Когато ние разговаряхме, още не мислех за автомобилната катастрофа. Едва по-късно, след като видях изрезките от вестника, стигнах до тази мисъл.

Докато стоях под душа, премислих още веднъж случилото се през последните три дни и се питах какво трябва да е търсил Хънтър в моята стая, но не направих никакъв извод. Сцената от последната вечер изплува в спомена ми. Начинът, по който Хънтър ме целуна, а после се примири, когато му казах... Споменът за думите, които му казах, ме улучи като удар. Бях му обяснила, че нашата любов е мъртва, както и Бетси... Ръката ми трепереше, докато затварях крана за водата. Не би било необходимо човек да е психолог, за да си въобрази какви усещания са събудили тези думи у Хънтър. Аз ги изрекох без скрита мисъл, но за него, който бе виновен за смъртта на Бетси, те трябва да са звучали като обвинение, като доказателство, че с положителност зная за това, което наистина се е случило.

А след като нямаше вече власт над мене, трябва да бе съобразил, че е въпрос само на време аз да споделя с другите това, което бях узнала. Когато излязох от банята, хвърлих поглед в стаята на Беатриче. Беше тъмно, но нейното дълбоко равномерно дишане издаваше, че тя спи. Не наруших съня ѝ, тихо отидох в своята стая, за да се облека. Тъкмо бях почнала да четкам косите си, когато влезе Сам.

— Ние с Филис току-що бяхме при Беатриче. Тя спи дълбоко. Не мислиш ли, че е добре да я оставим да спи. Разбира се, бихме могли да ѝ донесем нещо за ядене.

— И аз смятам, че не би трябвало да я събуждаме — казах, — но се страхувам да я оставим сама. Какво ли би станало, ако Хънтър се върне, за да продължи претърсването? Би могъл и да я убие.

— Наистина ли вярваш, че той ще се върне? — попита Сам и погледна през прозореца, а навън вече беше съвсем тъмно.

— Той не намери нищо — казах аз и после споделих с нея какво ми мина през ума, докато бях под душа.

— Възможно е твоите думи толкова силно да са го шокирали, че той да е загубил всякакво равновесие — призна Сам, когато завърших обясненията си. — Щом ти е казал, че никога не е преставал да те обича, може би е признал истината — отбеляза тя замислено.

— След това, което направи в мазето? — Неволно опипах цицината на главата си. — Но независимо от всичко защо тогава се ожени за Марица?

— На първия ти въпрос мога да отговоря с това, че сега той е твърде отчаян — отвърна Сам. — И фактът, че преди десет години с колата си е убил човек, сам по себе си е беда. Ако сега вече трябва да приеме, че ще се разкрие и нещо за съучастието му при смъртта на Бетси... — Тя замълча за момент, после продължи: — Женитбата им с Марица ме учуди още навремето. Учудва ме и до ден днешен. Може би тя знае какво е сторил Хънтър и използва обстоятелствата...

— Имаш предвид смъртта на Бетси ли? — възкликнах аз. — На мен ми се струва направо немислимо някой да е в състояние да премълчи такова престъпление.

— Не, не за смъртта на Бетси — отговори Сам. — Аз видях лицето на Марица, когато за първи път заговорихме за това, и съм сигурна, че тя нищо не знае. Но ако Марица го е видяла в онази нощ, когато е станало нещастиято с Макдий...

— Но защо и по-късно се е срещала с него? — попитах аз.

Сам се засмя.

— Марица се домогваше до богат и красив мъж, а в интерес на Хънтър беше никой да не узнае, че той има вина за смъртта на Макдий.

— Но сега тя знае всичко и продължава да живее с него — казах аз.

— Марица го обича — установи спокойно Сам. Тя погледна своя часовник. — Готова ли си? Можем ли да отидем на вечеря?

— Би трябвало първо да събудим Беатриче.

Тя беше още като замаяна, но с моята търпелива помощ се вдигна. Изми лицето си и се облече. После ни следваше по стълбите надолу. Когато стигнахме в хола, забързах към жилището на госпожа Келог.

— Нелс още ли не се е върнал? — попитах.

Тя поклати глава.

— Много съм загрижена за него — каза леля му потисната. — В себе си той няма дори джобно фенерче, а толкова малко познава горите тук. Не зная какво трябва да направя.

— След вечерята отново ще обсъдим това — казах.

Тя кимна.

— Директорът помоли всички да присъстват. Надявам се, че той ще даде разяснение относно моста и телефоните.

Бил Келог влезе. Усмивката му беше успокояваща.

— Ей, вие двете, вълнувате ли се заради Нелс? — Аз кимнах. — Престанете — каза той спокойно. — Този млад мъж е в състояние сам да се пази. Когато се върнете от вечерята, Нелс положително ще е вече тук и ще ви чака. Мислете за моите думи. Е, хайде, трябва да отидем оттатък. Крайно време е.

Неговите думи звучаха утешително, но когато се вгледах в очите му, ми стана ясно, че той самият беше доста загрижен. Горчиво чувство ме задушаваше, докато вървах с другите към трапезарията.

Яденето беше превъзходно, но аз нямах абсолютно никакъв апетит. Копнеех за това да мога да се върна в Крепостта и се молах Нелс да се е прибрал. Приветствието на директора, който обяви, че на другия ден мостът ще бъде поправен и отново ще бъде в действие, ми изглеждаше безкрайно. Въздъхнах дълбоко, когато отново можах да напусна трапезарията. Нощта беше хладна и твърде тъмна. Първа стигнах до Крепостта и веднага забързах към жилището на семейство Келог. Но никой не отговори на моето почукване. Когато госпожа и господин Келог се върнаха най-после и отвориха вратата, вътре всичко беше тъмно и тихо.

— Трябва да му се е случило нещо — казах аз развълнувано. — Може би се нуждае от нашата помощ.

Бил Келог вече не гледаше с такава увереност, но поклати глава.

— В тази тъмнина не можем да предприемем нищо, Андре. Би трябвало да разбирате това.

— Бихме могли да го потърсим — предложих аз. — Достатъчно добре се оправям в гората. — Моля ви, оставете ме да отида да видя какво е.

— Не, за това и дума не може да става. — Господин Келог беше неумолим. — Сега ще се качите в стаята си и ще си починете.

Колебливо се обърнах да си тръгна.

— Но вие ще ме извикате, когато Нелс се върне — помолих аз, — дори и да е посред нощ.

— Естествено — обеща госпожа Келог.

Тръгнахме заедно нагоре. Щом стигнахме до стаята ѝ, Беатриче веднага се сбогува с мене. Тя искаше да си легне.

— И аз мисля да се опитам малко да поспя — казах. — Може би така времето до завръщането на Нелс няма да ми се види толкова дълго.

Прибрах се в стаята си. В тъмното отидох до прозореца и погледнах отвъд към гората. Дали Нелс беше там някъде? Толкова ли бе зает да дебне Хънтър и Марица, че не намираше време да се върне? Така много ми се искаше да вярвам в това, но дълбоко в сърцето си се страхувах и се плашех от една ужасна представа. Струваше ми се, че Нелс лежи разбит в пропастта... С всички сили пропъждах тези страховити мисли. Най-после все пак се почувствах толкова уморена, че можех да се надявам на сън. Съблякох се и отметнах покривката на леглото. В този момент видях писмото. То беше в долния край на моята възглавница и досега бе скрито от покривката. Още от пръв поглед познах почерка на Марица.

„Андре — зачетох аз, — в нашите ръце са твоят приятел и Тами. Ако държиш някога да ги видиш отново, тогава в полунощ ела на горската поляна при канарите. Хънтър би искал да говори с тебе. Той смята, че трябва да си изясните някои неща. Но ще го направи само при условие че дойдеш сама. Ако доведеш със себе си и някой друг, ще намериш двете тела в пропастта.“

Дълго се взирах в изписаните редове. Сълзи на отчаяние и страх душеха гърлото ми. Те имаха Нелс, сега искаха и аз да попадна в ръцете им. Знаех колко опасно можеше да бъде, ако последвам тяхното желание. Но не можех да постъпя другояче. Не можех да оставя двама души да умрат.

Около единайсет и половина вече не можех да издържам по-дълго в леглото. Станах и се облякох отново. Като внимавах да не вдигна и най-малкия шум, извадих от банята платнените си обувки и ги нахлузих. После се измъкнах в преддверието. Там се спрях. Още веднъж премислих плана, който бях си изковала през последния час. Дали ще излезе сполучлив? Куфарчето с перуките на Филис беше на шкафа в преддверието, а белият чаршаф, който взех от моята стая, щеше да изглежда като саван на мъртвец. Но дали аз щях да изглеждам като Бетси? Тя имаше дълги кестеняви коси... Внимателно отворих куфарчето и взех една от перуките на Филис.

„Тигър — пошепнах аз, докато тичах надолу по стълбите. — Да се надяваме, че ти и днес ще бъдеш някъде тук наоколо. Тази нощ ще ми е потребна всичката помощ, която бих могла да получа.“ Не беше трудно да премина хола, да стигна до задната врата и да се измъкна през нея. Надявах се само, че отново ще мога да се върна.

Пътят чак до покрайнината на гората беше достатъчно осветен от лампата над задната врата. Аз обаче се придържах към сенчестата страна, в случай че ме наблюдават откъм гората. Те не биваше да видят, че съм сама, и преди всичко държах на това да не забележат какво нося. Моите действителни оръжия бяха ефектът на изненада и съзнанието за вина на двамата. Лесно беше да намеря горския път и той не ми създаде трудността дори и в тъмнината да следвам правилната посока. Едва когато се приближавах до поляната, се отклоних от пътеката и по-нататък внимателно се движех между храстите.

Всичко беше напоено от дъжда и скоро бях мокра от главата до петите. Шумата и клоните, които лежаха върху размекнатата горска пръст, бяха толкова просмукани от влагата, че почти безшумно стъпвах по тях. Така можах да се приближа до поляната, без да бъда чута. Едва на няколко метра оттам се спрях. Сложих перуката на главата си и

метнах чаршафа на раменете си. Тъкмо се канех предпазливо да продължа нататък, когато чух гласове.

— Почти полунощ е — каза Марица. — Би трябвало тя вече да е на път за насам.

— Да се надяваме. Сигурна ли си, че така си поставила своето съобщение, та да може да го намери?

— Не се страхувай — отвърна Марица. — Невъзможно е да не го забележи. — Тя замълча за момент, после продължи: — Андре ще дойде на всяка цена и тогава ще можеш да говориш с нея. Когато тя узнае от тебе, че става дума за злополука, че Бетси толкова се е изплашила само защото си я заговорил в тъмнината, че стремглаво е затичала и вероятно по погрешка е тръгнала в неправилна посока...

Хънтър въздъхна.

— Ти наистина ли още вярваш в това?

Марица, която седеше на същото дърво, на което и ние с Нелс бяхме седели, рязко обърна лицето си към него.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Ти наистина ли през цялото време вярваше, че е било злополука? — Хънтър поклати глава. — Всъщност знаех, че си глупава, и все пак мислех, че поне дотолкова можеш да схванеш. — Той се приведе над някакъв предмет, който беше в сянката на дървото, така че не можах да го видя. — Твоята сънотворна таблетка видимо действа добре — каза Хънтър. — Тя спи като алпийски мармот. Изобщо нищо няма да усети.

— Какво? — Марица беше скочила и стоеше загледана в него. — За какво говориш?

Когато той се обърна, лицето му ясно можеше да се различи. Изведнъж установих, че вятърът бе прогонил облаците и сега луната осветяваше сцената.

— Говоря за това, че тя няма да изпита страх или болка, когато я блъсна към скалите.

— Когато ти какво? — Ужасът по лицето на Марица ми даде да разбера, че тя не подозира нищо от плана на Хънтър. — Но все пак ти не можеш да го направиш. Обеща ми, че нищо няма да й направиш. Каза, че ако Тами и Андре ти се закълнат, че ще мълчат най-малкото през близките няколко дни, тогава ти няма нищо да им сториш.

Хънтър се засмя иронично.

— А ние ще трябва заедно да потеглим за Южна Америка, където ще си живеем щастливо до края на дните ни, така ли? По дяволите, Марица! Ама ти вярваш на всичко, което човек ти наприказва. Няма да тръгна за никъде, а пък ти още по-малко. Аз ще блъсна спящата красавица към скалите, а когато Андре дойде да я види, и тя ще получи един ритник, точно така, както и твоята някогашна съквартирантка. Тогава ти ще се върнеш в Крепостта и ще разкажеш на всички, че си се загубила в гората.

— Но ти не бива да направиш това! Забранявам ти! Никой няма да повярва, че тя сама е скочила от скалите или че е станало нещастие, а освен това тук е и Нелс. Той лежи на не повече от петдесет метра оттук. Ще намерят и него, и... Ти нали все пак не искаш и него да убиеш или?

Щом отвориха дума за Нелс, ужасът, с който ги бях слушала да говорят, изведнъж се преобрази в едно чувство на облекчение. Погледнах бързо към Хънтър и се опитах да разчета отговора по лицето му.

— Това зависи от тебе, мила моя — заговори той. — Ако ти можеш да убедиш хората, че в пристъп на депресия Андре е скочила там долу и е увлякла със себе си и Тами, няма да бъдат необходими никакви други мерки. Но ако те не повярват на твоята история, ще трябва и той да умре. И тъй като е със счупен крак, няма да е трудно човек да се справи с него — един удар по главата...

Изтръпнах цялата. Мъжът, който стоеше там, Хънтър Коул, когато бях обичала, беше един подъл убиец, той говореше за смъртта на трима души, като че ли това беше нещо най-обикновено. Пред лицето на такъв безумец замислената от мен сцена с призрака ми се видя просто жалка. Още преди да намеря време за по-нататъшни разсъждения, едно движение на Хънтър насочи цялото ми внимание отново към поляната. Видях, че той вдигна Тами бавно и я понесе през поляната към скалите.

Марица изкрещя пронизително, но аз вече се бях втурнала към поляната. Когато излязох от сянката на дърветата, светлата луна ме огря. Ужасяващият вик на Марица накара Хънтър да се обърне към нея. В същия момент един преминаващ облак закри луната. За миг попаднах в зрителното поле на Хънтър.

Бавно повдигнах ръцете си и след това застинах посред движението. До мен прозвуча писък на сиамска котка.

Хънтър веднага пусна тялото на Тами да се плъзне към земята. Очите му бяха обърнати в моята посока. Направих крачка напред с надеждата да го отклоня от безпомощно лежащото там тяло на Тами.

— Изчезвай! — изрева той. — Няма такова нещо! Аз те убих! И няма да се оставя сега ти да ме погубиш!

Виковете на котката станаха по-силни. Отново се приближих с една крачка. Биенето на сърцето ми замираще, след като забелязах, че той отстъпва пред мене. Бавно Хънтър вървеше заднешком, с поглед, втрещен в моето призрачно видение. Но изведнъж се спря. Ръката му посегна към джоба на дрехата.

— Аз ще те убия още веднъж! — изкрещя той. При слабата светлина на звездите металът на револвера, който беше насочен срещу мен, проблесна. Зави ми се свят и се олюлях. И тогава едновременно се случиха две неща: един клон, полетял бясно във въздуха, и някакъв хъркащ звук отклониха вниманието на Хънтър за минута. Ръката му потрепери, когато той натисна спусъка. Куршумът улучи дървото, до което бях. В същия момент тъмна сянка профуча край мене и се насочи към мъжа.

Луната отново се бе показала и в нейната бледа светлина различих една котка. С ръмжене тя заби нокти в тялото на Хънтър. Той все повече отстъпваше назад. Лицето му изразяваше само ужас. Последва вик, който страховито проехтя в тишината на нощта. Нещо рухна с тъп, приглушен звук. За секунди стоях като вкаменена. Но един нов шум в храстите вляво от мене, последван от тихо стенание, ме накара да се опомня.

— Нелс! — извиках аз и затичах към мястото, където той лежеше почти в безсъзнание от напрежението. — Добре ли сте?

Лицето на Нелс беше бледо. Челото му бе оросено от пот, но неговата усмивка издаваше надежда, а в очите му грееше любов.

— Мисля, че левият ми крак е счупен — каза той, — но независимо от това никога през целия си живот не съм се чувствал по-добре.

— Как стигнахте дотук? — попитах аз.

— Пълзях — отвърна Нелс. — Чух достатъчно от това, което Хънтър каза, за да схвана от думите му, че иска да ви убие — тебе и

Тами. Така че просто трябваше да дойда тук и да се опитам да го обезвредя. При това ми помогна котката.

— Марица! — спомних си за нея аз. Огледах се. Неподвижна, тя лежеше на мократа земя.

— Изглежда, че е в безсъзнание — каза Нелс. — А той падна от скалите в пропастта.

Цялото ми тяло се разтърси. Нелс пое ръката ми.

— Не видях добре котката — каза той. — Дали не беше Тигър?

Повдигнах рамене. Не можех да говоря. Седяхме няколко минути един до друг. Сковаността ми бавно отмина. Видях, че Нелс тръпнеше като в треска.

— Ще потърся помощ — пошепнах му.

— Не, нека да отида аз — каза някакъв глас зад мене. — Моля те, Андре.

Погледнах и открих напълно разкривеното лице на жената, която някога толкова горчиво мразех. Лицето ѝ беше като маска. Кимнах.

— Не мога да разбера как всички вие можахте да вярвате на лъжите, които Хънтър ви разправяше — каза Нелс, след като Марица изчезна зад дърветата.

— Тя го обичаше — прошепнах аз.

Двамата мълчахме известно време. После се вдигнах, за да видя Тами.

Намерих я още на мястото, където Хънтър я бе оставил на земята. Тя беше със затворени очи и не отговаряше на моето повикване. Но дишането ѝ беше равномерно, така че аз се върнах отново при Нелс.

— Как се случи всичко това с вас?

— Е, последвах ги през гората и бях достатъчно близо, за да чуя доста от техния разговор. Те бяха взели Тами, защото знаела, че в нощта на злополуката Марица е била въвн от колежа. И тя действително е била наясно, тъй като наблюдавала как Бетси пуснала Марица в Крепостта.

— Бетси ли? — попитах аз изненадана.

— Вероятно от прозореца Бетси е видяла, че Марица се връща, и слязла долу, за да ѝ отвори вратата. Когато научила за смъртта на Макдий, за нея не било трудно да отгатне кой е бил шофьорът на колата. Тя говорила с Марица, за да я подтикне да принуди Хънтър да

си признае. Марица отказала да го стори. Явно обаче тя е съобщила на Хънтър и той настоял да има разговор с Бетси, а Марица уредила срещата на поляната сред гората, недалеч от стръмните скали.

— Била ли е Марица там? — попитах аз.

Нелс поклати глава.

— Тя каза, че почти през цялата нощ чакала в хола, за да отвори на Бетси при нейното завръщане. По-късно Марица си послужила с това, което знаела за злополуката с Макдий, за да принуди Хънтър да се раздели с теб...

Отдалече се разнесоха гласове. Викаха имената ни. Те ни върнаха към реалността. След няколко минути поляната се изпълни с хора.

Ръце, които бяха готови да помогнат, качиха Нелс в колата, също и Тами. Водена от господин Келог, колоната потегляше. На поляната останахме единствено ние с Марица. Занемяла, тя стоеше до ръба на пропастта. Пристъпих към нея.

— Сега вече не можеш да му помогнеш — изрекох тихо аз.

Кафявите ѝ очи се вдигнаха към мене.

— Иска ми се да имах смелостта да скоча долу — изрече тя с беззвучен глас.

— Не говори така — предупредих я аз.

Но в същия момент знаех, че думите ѝ действително изразяваха нейните мисли.

— Животът ми си отиде — пошепна тя. — Хънтър беше всичко, за което някога съм копняла и което съм желала. Дори и сега, след като зная какво е сторил и какво още се готвеше да направи... — Марица потръпна. — Не съм съвсем сигурна дали бих имала силата да го възпра.

— Но ти все пак се опита — напомних ѝ аз.

С неподвижен поглед тя се взираше в зеещата бездна.

— Наистина не знаех това за Бетси — продължи монотонно Марица. — Той... той казваше, че тя го разгневила и затова я ударил. Тогава Бетси затичала, но във вълнението си поела в грешна посока... Аз исках... аз трябваше да му вярвам.

Кимнах с глава.

— Това е вече минало. Трябва да го забравиш.

— И него ли да забравя?

Марица се усмихна толкова горчиво, че се изплаших. Но в следващия момент лицето ѝ се отпусна. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Внимателно я оттеглих от ръба на пропастта и я поведох през поляната към гората.

Когато се събудих, беше светъл ден. И макар да бях спала само шест часа, се чувствах прекрасно. Станах и отидох отсреща в банята. Сам влезе и ме поздрави. Лицето ѝ имаше странен израз.

— Какво е станало? — попитах аз. Бодрото ми настроение се понижи. — Случило ли се е нещо?

— Господин Келог току-що се върна от мястото при пропастта. Още на разсъмване с неколцина мъже се спуснали там да търсят Хънтър.

— Е, и?

— Намерили тялото му, а наблизко и трупа на една сиамска котка.

— На Тигър ли? — попитах аз, а под гърба ми пролази ледена тръпка.

Сам поклати глава.

— Тигър е мъртъв от два месеца — отвърна тя сериозно. — Но кой знае, може би той се явява като някакъв защитник, така както на тебе ти се яви Бетси. От дните тук, в колежа, разбрах, че между земята и небето се случват най-невероятни неща.

Въздъгнах.

— Да, тук през тези три дни станаха странни неща. Когато първата нощ видях в огледалото образа на Бетси, струваше ми се, че всичко това съществува в действителността. Но междувременно стигнах все пак до извода, че моето подсъзнание ми бе изиграло някаква шега.

— И по този случай съм длъжна да ти дам още едно обяснение — прекъсна ме Сам. — След като ти в онази нощ бе видяла Бетси, беше толкова не на себе си, че бе изпуснала чашата с вода, която си взела от банята. Аз вдигнах тази чаша и се опитах да я скрия. — Очите на Сам избягваха моя поглед. — Беше глупаво от моя страна, но тогава си помислих, че ти прости си искала да ни изиграеш театрална сцена и чрез нея да ме накажеш за това, че не се бях отнасяла добре с Бетси.

Поех дълбоко дъх, после се усмигнах на Сам.

— Всички ние извършихме глупости — казах аз. — Но това е вече минало.

В същия миг, когато произнесох тези думи, се сетих, че станалото не е минало за всички ни.

— Как е Марица? — попитах аз.

— Смятам, че вече е малко по-добре. Преди известно време води разговор със сина си. Ще се овладее заради момчето.

— И аз съм сигурна, че с течение на времето Марица ще преодолее изживяното. Много ми е жал за нея.

— След всичко, което тя ти причини! — Сам ме изгледа учудено.

— През последната нощ Марица загуби мъжа, когато обичаше, а аз намерих такъв мъж.

Очите на Сам се присвиха.

— Така значи стоят нещата. Е, тогава моето съобщение, че светлината на твоя живот седи долу в хола и те чака, ще те направи щастлива. Всички момичета от Крепостта са заобиколили Нелс и пърхат наоколо му като пеперудки на лампа. Навярно ще е по-добре да слезеш долу, преди някое от тях да нахлуе в твоята територия.

Присъединих се към смеха на Сам.

— Видя ли го?

— Той няма да е в състояние да тича подире ти, докато счупената кост на крака му не зарасне напълно, но иначе, независимо от раните по ръцете и по коленете си, изглежда толкова добре, че човек да му завиди.

— Благодаря ти за сведенията — засмях се аз. — Веднага след като се облека, ще слеза долу и ще се заема с охраната на Нелс.

Тръгнах към банята. На вратата се обърнах още веднъж.

— А що се отнася до тичането подире му, за това няма да му създавам никакви грижи. Просто ще се оставя да бъде уловена.

Сам ми се усмихваше.

— Желая ти щастие, Андре — каза тя.

Издание:

Автор: Шарон Вагнер

Заглавие: Както някога

Преводач: Недялка Попова

Издание: първо

Издател: Атика; ЕТ „Ангел Ангелов“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Художник: Ивайло Петров

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9309>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.